

மண்கோழி

சோலைக்கிளி

MANKOLI

மண்கோழி

Solaikili - Mosque Road, Kalmunai, Sri Lanka

077 1607056 / solaikili@yahoo.com

© A.M.S.Naima

First Edition - April, 2017

Publication - Vasal Malai

Layout - Nawas Sawfi / Cover Design - S.Naleem

Printed - Excellent Print, Sainthamaruthu. 077 64012 96

Pages - 268 + viii = 276

Price - Rs 700/=

ISBN : 978-955-38330-1-3

கவிஞரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமான
சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும்
எழுத்தாளர் உமாவரதராஜனின் உண்மைத் தாயும்
எனது அன்புத் தாயுமான மாணிக்கம்
ஞானேஸ்வரிக்கும்
எனது தாய் மீரா உம்மாவுக்கும்
கவிஞர் அன்புடனுக்கும்
கவிஞர் ஓவியர் எஸ்.நளீமுக்கும்
இந்த மண்கோழி

இந்த மண்ணிலேயே விளைந்து, இந்த மண்ணிலேயே பறந்து,
இந்த மண்ணிலேயே முட்டையிடுகின்ற ஒரு மண்கோழியின்
இன்னுமொரு கவிதைத் தொகுதி இது.

மண்கோழி.

இந்த மண்ணைப் புசித்து, ரசித்து பசியாறி இந்த மண்கோழி
கழிக்கும் சத்தமாகவும் இதனை எடுக்கலாம்.

இந்த மண்கோழிக்கு போர் புரியத் தெரியாது. இது போர்க்
கோழியுமில்லை. தகுதிபார்த்து உறவு வைத்துக்கொள்வது,
யாருடனும் இது போருக்குப் போனதில்லை. குறிப்பாக இது
“குறைக்குடங்களை” திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. இதன் நோக்கமே
வேறு.

இந்த மண்ணை தோண்டித் தோண்டி தீன் எடுத்து, உலகத்தில்
தூவிவிட எத்தனிப்பதுதான் இதன் வேலை.

இதற்காகவே இது போராடிக்கொண்டிருக்கிறது.

என்ன இனிமையான போராட்டம்!

இது இதுவரை பத்து கவிதைத் தொகுதிகளைத் தந்திருக்கிறது.
மண்கோழி பதினொராவது கவிதைத் தொகுதி.

நினைவுக் கட்டுரைகளின் தொகுதியாக “பொன்னாலே புழுதி பறந்த பூமி” என்ற ஒரு நூலையும், “நெடுப்பமாய் இழுத்த பந்தல்” என்ற உரைநடைத் தொகுதியையும் தந்திருக்கிறது.

ஆக, இது பதின்மூன்று நூல்களின் சொந்தக்காரன்.

இந்த மண்கோழி இறைவனுக்கு நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்கிறது.

இதற்கு அட்டைப்படம் வரைந்த எஸ்.நளீம், இந்த நூல் வெளிவர பலவிதங்களிலும் உதவிய சகோதரர்கள் யூசுப் எம். அஷ்ரஃப், அஃசன் றியாசத் மற்றும் நவாஸ் சௌபி ஆகியோருக்கும் நன்றிகள்.

வாசல்மழை பதிப்பகம் இதனை வெளியிடுகிறது.
குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்.

சோலைக்கிளி

05.08.2017

mohamedatheek-solaikili@yahoo.com

077 1607056

067 2223596

● என்வீடு குடிகாரன்	01
● கறிமிளகாய்	03
● தேங்காய் பாதி	05
● ஒன்றுக்கு ஒன்று	07
● தோட்டக்காரன் என்ற பொறுப்பும்	09
● அலைத் தேங்காய்	11
● ஒரு பூவுக்கு	13
● பலாக்கொட்டை	15
● உதடுகள் குளித்த காலம்	17
● பழுத்து விழுந்த கவிதை	19
● நமக்குத் தெரியாமல் ஒரு கை	21
● பூட்டு	23
● மழையும் குடும்பஸ்தன்	26
● வெயிலின் வீட்டுத் திறப்பு	29
● என்னுடன் பேச நினைத்தால்	31
● பாய்	33
● மரங்கள் கண்ணியமானவை	35
● நான் வாங்கி வந்திருக்கும் மீன்	37
● கொம்பு	39
● அங்கிருந்தும் அவர்கள் பேசுகின்றனர்	41
● அட்டை	43
● உன் கடல் பற்றிய கவிதை	45
● தேகம் ஆறுபோல் அல்லவா	47
● நான் சந்தைக்கே போகமாட்டேன்	49
● 14.11.2016 இல் நிலா இறங்கி வந்தது	51
● அம்மி குழவி	53
● இந்த நிழல் ஏது	55

• இரண்டுகால் நதி	57
• அப்பப் பத்திரிகை	59
• விமானத்தில் வந்தது யார்	61
• அய்யனார் பாடல்	63
• அலுவா	65
• அழகு	67
• கடற்கரை பிச்சை	69
• காட்டு மாடு	71
• அழுக்கு	73
• உன் கத்தரிக்கோல் கிலுகிலுப்பில்	75
• ஆக்கம்	77
• குடிமக்கள்	79
• ஆயுதம்	81
• சுருட்டி எறிந்த கடதாசி	83
• பதில்	85
• இந்தப் பூவை நோண்டித் தா	88
• இரவு	90
• இளவரசனின் செல்லக்குட்டி	92
• உடுப்பு வேண்டுமோ வெயிலே உமக்கு	95
• உயரம்	97
• உன் சோறு	99
• மயிர்த் தோட்டம்	101
• வெள்ளைச் சோறுகள்	103
• மாலையும் பாடலும்	105
• மீன்களின் செதில்களில் சட்டை	107
• யாரோ ஒரு கவிஞன்	
கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்	109

• யானை	111
• வாப்பா	113
• வாழ்க்கை என்கின்ற வைக்கோல்	115
• உனக்கும்	117
• எங்கள் கடப்படியில் இப்போது றபான் சத்தம்	119
• எலி	121
• எலும்புக்கூடு சந்தைக்குப்போனால்	123
• எளிமையின் நிறம்	125
• இளையமகன் செவ்விளநீர்	127
• கண்ணாடித் துண்டுகள்	129
• விரல் சொரியும் வாசல்	131
• கத்தரிக்காய்	133
• கவிதை வேலி	135
• கற்பனைக் கடைக்காரன்	137
• கற்பனையில்	139
• கறள் பிடித்த ஜன்னல்	141
• உன் கரம்போல	143
• காலம் என்ற பெருமகன்	145
• காலில் ஒரு மண்	147
• குழிக்குள்	149
• குறுனல் மழை	151
• கூடு	153
• கொக்கு இறைச்சி	155
• கொசுக்களே கப்பல்கள்	157
• கொட்டாவிச் சோறு	159
• கொண்டைக் குத்தி	161
• கொளுக்கு	163

● சளிக் கவிதை	165
● சிட்டுக் குருவிப் பயணம்	167
● சிறந்த நடிகனான ஆணி	169
● சின்னக் கோழிக் குஞ்சுகளின் கண்கள்	171
● சின்னப் பெண்	174
● சொல்போல வாழ்வது	176
● தாமரைப்பூ ஊத்தையானால்	178
● நீளம்	180
● நொண்டி மாப்பிள்ளை	181
● தும்பிக்கை	183
● தும்மல்	185
● நல்லெண்ண விஜயம்	187
● நவீனத்துவம்	189
● நாணல்கள்	191
● நுரைகளின் பேய்	193
● நெல்லு முளைத்தமாதிரி ஒரு கதை	195
● பசியின் வீடு	197
● பயிர்	199
● பறவைகளின் உரையாடல்	201
● பறவைக்குக் காட்டாமல் எழுத முடியுமா	203
● பன்றி முள்	206
● பாழ் வளவு	208
● பாக்கு மனம்	210
● புத்தகமும் மாலைப் பொழுதும்	213
● புற்று	215
● புறா உருட்டும் பந்து	217
● விரல்	219

• பூனைகளின் காலம்	221
• பெரிய மீனொன்றின் கண்கள்	223
• பேனை ஒரு பசு	225
• பேனை மூடி எழுதும் உறவு	227
• நீ என்ற கலியாண வீடு	229
• தாய்க்குத் தாய்	231
• மண்புழு	233
• பொம்மைகள் ஏமாற்றும் காலம்	235
• இன்னொரு கனவு	237
• ஊருக்குப் போனதும்	239
• மதினி	185
• மலையடிவாரத்துக் கல்	244
• மழையில் ஓடுகின்ற உருக்கெண்ணெய்	246
• மளிகைக் கடையில்	248
• மறதி	260
• மாளிகை	252
• முகவரி	254
• முட்டைப் புறா	256
• மூன்று நிலவுகள்	258
• வட்டமாய்	261
• வண்ணாத்தி முள்	263
• வீடு	265
• குரல் எறும்பு	266

என்வீடு குடிகாரன்

எங்கோ இருக்கின்ற மரத்தின் வேர்கள்
இங்கு ஓடிவந்து
என் வீட்டை இடிக்கின்றன

ஓர் ஊருள் கலவரம்பண்ண
பல ஊர்களிலும் இருந்து
காடையர்களைக் கொண்டுவந்து குவிப்பதைப்போல்
அந்த மரம்
இங்கு குவிக்கிறது

அந்த மரத்தைப் பார்த்து
மனிதன் பழகினானா
தீய மனிதனைப் பார்த்து
மரம் பழகின்றா
வன்செயலுக்கு

என் வீடு
வெடித்தே விட்டது
வயது ஏறிய முதியோர் பல்லைப்போல்
ஆடுகிறது

என் வீட்டிற்கு
சாராயம் பருக்கிவிட்டது
மரம்
என் வீடு இப்போது
குடிகாரன்

ஒரு நாள்
என் வீடு
நிலத்தில் கிடக்கும்
அனுதாபம் உள்ளவர்கள்
யாராவது கண்டால்

என் இல்லத்தின் மானம் தெரியாமல்
உடுமானத்தைக் கொஞ்சம்
இழுத்து முடிவிட்டுப் போங்கள்
என் மானம் பறக்காமல்

கறிமீளகாய்

சந்தைக்குப் போனபோது
மழை பெய்திருந்தது
அதற்கு முளைத்த கடைகளைப்போன்று
தெருவின் ஓரங்களில்
கடைகள்

யாரையோ அடித்து கட்டித்தூக்கியதைப்போல
ஒரு கடையில்
வாழைக்குலை தூங்கிக்கொண்டிருந்தது
மரண விசாரணை நடத்துவோர்போன்று
ஒரு சிலர்
அதைப் பார்த்தபடி எதையோ விசாரித்துக்கொண்டிருந்தனர்

மீன்கள் விற்கின்ற பக்கத்தில்போனால்
என்னளவு மீன்களும்
குழந்தைப் பிள்ளைகளின் காதுகளைக் கிள்ளி
குவித்தமாதிரி
சிறியவையுமாக
பற்பல தினிசுகளில்
வெட்டும் கொத்துமாக நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன

இறால்

முதுமையிலே கூனி
எங்களுர் தெருவில் பிச்சை எடுத்த
பொல் ஊன்றிய கிழவியைப்போல்
வளைந்து சுருண்டும்
தனது வடிவை இழக்காமல்
விற்பனைக்கு உண்டு

அந்தக் கிழவியும்
இறுதிவரை அழகு

இறைச்சிக் கடைகளில்
கோடரிகள் பேசும் சத்தம்தான்
பளபளக்கும் கத்திகளில்
இறந்த மிருகங்கள்
முகம் பார்க்கின்றன
ஒரு மிருகம் எழும்பி
வாலால் அடித்ததைப்போல் இருக்கிறது
கசாப்புக்கடைக்காரனின் இறைச்சி வெட்டும்
தீவிரமும்
பகுதிகளைத் தெரிவுசெய்து வெட்டுகின்ற பாங்கும்

மொத்தத்தில்
ஒரு கொலைக்களத்திற்கு வந்ததைப்போல் இருந்த எனக்கு
நான் வாங்கிய கறிமிளகாய்தான்
ஆறுதல் தந்தது
என் வீட்டு மரங்களில்
இரவுகளில் வந்து அடைகின்ற
குருவிகளை ஒத்ததாக
பச்சையாக
பழுத்தால் உதவாத
ஒன்றாக
சிலருக்கு என்னைப்போல்

தேங்காய் பாதி

நாவற் பழங்களைக் குவித்தபடி
விற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஒருத்திக்குப் பக்கத்தில்
இன்று நிற்கக் கிடைத்தது

பெரியதொரு மரம்
அதன் நிழலில்

போக்குவரத்து நிறைந்த இடம்
வாகனங்கள் நின்று
மூச்சுவிட்டு
சனங்களை ஏற்றிக்கொண்டு போகின்ற முச்சந்தி

நான் நின்றது
என் பாதியை வழியனுப்ப

நாங்களென்ற
இந்தத் தேங்காய் அடிக்கடி உடைந்து
பாதி போக
பாதியாகி
நான்
என்பாதி மீண்டும் வரும்வரை
பூனை முகராமல் இருப்பது
எனக்குப் பழக்கம்

வாழ்க்கை உருட்டிவிட்ட தேங்காய்
நாங்கள்

என் பாதியை
இன்று மாலையில்தான்
காரியாலய வாகனம் கௌவிக்கொண்டு வரும்

ஓர் அவசர அலுவல் இது

இது
நாவற்பழக்காரிக்குத் தெரியாது
நான் உடைந்த தேங்காய் பாதி
என்பது

வார்த்தையை ஏழு முழுத்துக்குமேல் உயர்த்தி
பழம் பழம் என்றாள்
அவள் குரல் என்னைத் துருவிற்று

ஒன்றுக்கு ஒன்று

நானொரு மண்ணாங்கட்டி
யாருக்கும் தேவையற்ற ஒன்றென
எண்ணாதே
ஒரு வண்டுக்காவது தேவைப்படுவேன் அல்லவா
அது உருட்ட

அதாச்சும்
என்னை
இது ஓர் உலகம் என்றெண்ணித்தானே
உருட்டும்

துரும்பில் ஊரும் எறும்பு
என்ன நினைக்கிறது
இது பாரிய இரும்பு
வாழ்க்கையைக் கடக்கும்
நெடும் பாலம்
என்றுதானே

ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொன்று இருக்கிறது
வியற்பிற்கும்
மலைப்பிற்கும்

நான் உனக்கு ஆச்சரியம் இல்லாமல் இருக்கலாம்
இது அலுக்குலுத்த கட்டையென
நீ நினைக்கலாம்

உழுத்த கட்டைக்குள்ளும்
புழு வாழுமே
அதுதான் அதன் உலகம்

ஒதுக்குவதற்கு இங்கு எதுவுமில்லை
ஒன்றுக்கு ஒன்று
இனிப்புத்தான்

உலகம் அப்படித்தானே
இல்லையானால் ஒதுக்கப்பட்டவைகள் என்று
ஒரு கோடித் தினிசுகளால்
பூலோகம்
குப்பையாகி இருக்குமே
நீயும்
குறைந்தது என்னாலாவது
ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம்

உன் சிரிப்பை நான்
புறக்கணித்திருக்கலாம்

இரு கையை ஏந்தித்தானே
நான்
உன் சிரிப்பை அள்ளுகிறேன்

எனக்கு நீ இன்னும்
ருசியாகவே இருக்கிறாய்
உனக்கு நான் உறைப்போ
விடு
வண்டுக்கு நெய் உருண்டையாகி
உருண்டுவிட்டுப் போகிறேன்

தோட்டக்காரன் என்ற பொறுப்பும்

நாளை

ஒரு கூட்டத்தில் பேசவேண்டும்
மாலைப்பொழுதாக இருப்பதனால்
கடினமற்றதும் உறைக்காதவைகளுமான வார்த்தைகளால்
சொற்பொழிவு அமையவேண்டும்

மலர்களைப்போன்ற சொற்களென்றால்
கேட்போர் மனங்கள் குளிருமென்று
நீ சொல்கிறாய்

சற்று தெளிவாகப்பேசி
சனங்களை அலுக்கப்பண்ணாமல்
இறங்கிவர வேண்டுமென்றும்
வேண்டிக்கொள்கிறாய்

நம் ரோஜாத்தோட்டத்தில்
வீசுகின்ற காற்றைப்போல்
சுகமாகவும் தெம்பாகவும் இருத்தல்
நல்லதுதான்

அதற்கான விதத்தில்
என் உரையை ஆக்கவேண்டும்

நான் பேசப் பேச பாம்புகள் விளைந்து
சபைக்குள் ஓடக்கூடாது
வண்ணாத்திகள் பறக்கவேண்டுமென்றால்
மண்டபத்துள்
பூந்தோட்டம் அமையவேண்டும்

சனங்களை பூந்தோட்டமாய் ஆக்குகின்ற
தோட்டக்காரன் என்ற பொறுப்பும்
எனக்கு இருக்கிறது

நீ சொல்லுவதைப்போல
மக்கள் மயங்குகின்ற பேச்சாளன்
ஒருவனென்றால்
பலதிலும் அவனது கை இருக்கும்
அவனது பேச்சுக்குத்தான்
கேட்டிருந்த பெரியவர்கள்
மண்டபத்திலேயே மோதிரங்களாகி
அவன் விரலில் விழுகிறார்கள்

ஔலைத் துங்காய்

புங்குதே மனது நீ நீயாய்
நீதான் நுரைக்கிறாய் நீதான் ஁டைகிறாய்
நீதான் சுுறு ஁கி நான் ஁ண்ணாமல் தின்னாமல்
சிந்துகிறாய்

நீ புாய் நெடுங்காலம்
நீ ஁ப்புத் தண்ணியில் மிதந்து
மறைந்தாலும்

நீதான் இருக்கிறாய் ஁னது நெஞ்செல்லாம்
நித்திரையில் வந்து நெருப்பு முட்டுகிறாய்

஁ந்தப் பெருமழைக்குள் நீ வைக்கும் விறகு
஁ரிகிறது
நான் கருவாடுபுால் காய்கிறேன்

஁னக்கும் ஁னக்கும் பெரிய ஁றவுமில்லை
சுவரில் தும்பி முய்த்ததைப்புால்
஁றவுதான்

஁ன் கடைக்கு நான் வருவேன்
நீ கடைவிழியால் பேசி
சாமான்கள் தருவாய்

கடலருகில்தான் உன் கடை இருந்தது

அன்று

அது வர

நீ ஓடத்தொடங்கினாயாம்

அது துரத்திப் பிடித்ததாம்

சுந்தல் சடைத்த

குதிரையை மத யானை

மடக்கியதாய் அது இருக்கும்

இந்தத் தும்பியின் சுவர்போல நீ சரிந்தாய்

நான் இப்போதும் நிற்க முடியாமல் மொய்க்க முடியாமல்

தண்ணியில் நடப்பதைப்போல் தாண்டு தாண்டு

அலைகிறேன்

கடலில் மிதந்து வரும் அலைத் தேங்காய்போல

ஒரு பூவுக்கு

ஒரு பூவைத்தான் ஆய்ந்தேன்
ஏனையவற்றை இல்லையே

உன் அழகு குறைந்ததென்று
காற்றில் தலையடித்து
ஒப்பாரிவைக்கின்ற பூமரமே

காற்றுத்தான் உன்னைத்
தூண்டித் தூண்டி விடுகிறது
வேலையில்லாத காற்று
வீட்டுக்குப் போக விருப்பமின்றி
ஊர் அலைந்து திரிகிறது

அந்தப் பூவை
நான் காலால் மிதித்தேனா
என் குழந்தை கேட்க
அதற்குத்தான் பறித்தேன்

அதுவும் ஒரு பூவு

தற்போது

குழந்தையையும் தாய் தூக்கி

பக்கத்து வீடுக்கு பல் முளைத்ததனைக்

காட்ட

சென்றதால்

அந்தப் பு

இங்கே

என் கரத்தில்தான்

இருக்கிறது

நாட்டி

நீருற்றி

உன்னைப் பூச்செடியாக்கி

வைத்த எனக்கு

என் பிள்ளைக்குக் கொடுக்க

ஒரு பூவுக்கு

தலையில் அடித்துக் குதிக்கின்ற உனக்கு

உன் நட்பம் தெரிகிறதா

எத்தனை பு உதிர்ந்து

உன் பிரிய காற்றே

உருட்டி விளையாடி

உன்னை

முட்டாளாய் ஆக்குவது

பலாக்கிகாட்டை

நித்திரையை அரைத்து
மருதோன்றியாக
கண்ணிலே அப்பும் பயணத்தில்
இன்றும் இணைகிறேன்
சிறகுக்குள் ஒருத்தி
அவள் பொரித்த குஞ்சாக
சிறு பாற்கட்டி

புகையிரதம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது
வேட்டைக்கு ஏவிய மிருகத்தைப்போல

எதைத் துரத்துகிறது
இரை கிடைக்காத பசியில்
கொட்டாவி விடுகிறது

புகைவண்டியின் கால்கள் இரும்பு
அதனால் அது போடும் சத்தம்
கடக்கு புடக்கு
காடுகள் அழியக் காணும்

எனினும் அழியாத காடுகள்
நிலாவை இடுக்கி
தூள்பறக்க என்னை ஏற்றிக்கொண்டு
திரிகின்ற புகையிரதத்தை
மடையனாக நினைத்து
வேடிக்கை பார்க்கின்றன

ஒரு சில பச்சைப் பச்செலென்ற படித்த வனங்கள்
கவிஞனைக் காட்டு கவிஞனைக் காட்டு என
புகைவண்டியைத் துளைத்து
எட்டிப் பார்த்து என்னை
கண்டுகொள்கின்றன

நிலா வெளிச்சத்தில்
கிராமத்தான் பார்த்த காதலியைப்போல

பாலம்

ரயிலை

உள்ளங்கையில் ஏந்தி
என் பலாக்கொட்டையே
உன்னை சுட்டுத் தின்றிருப்பேன்
பகலில் நீ வந்திருந்தால்
இப்போது படுக்கிறேன்
அடுப்பு நூர்ந்துவிட்டது
போ விடிந்ததும் உன்னைக் காகம் விழுங்கும்
விழுங்கி
எங்காவது கக்கட்டும்
இன்னொரு ரயில் முளைக்கட்டும்
நீ கிழவனாகிவிட்டாய் என்று
அனுப்பிவைக்கிறது

மலையில் ஏறி

நான் ஞானி

தவமிருக்கப் போகிறேன்

என்று சொல்லும் ரயிலை

பேய்கள் கூச்சலிட்டு விரட்ட பயந்து

பெட்டி பெட்டியாய் உதிர்ந்து

நடுங்கும்போதுதான் நானும் உணர்ந்தேன்

ரயில் மனதும் தைரியமற்றது

அதற்கு நமது தைரியம்தான் நீண்ட தூரம் ஓட என்று

உதடுகள் குளித்த காலம்

கண்ணுக்குள் வரும் நித்திரையை
பிடுங்கி
நிலத்திலே நடடால்
முளைக்கும்
அதிலே
கனவுகள் காய்க்கும்
நீ வரும் காயில்
பட்டாம்பூச்சியாய்
நான் குந்தி எழுவேன்

என்னை யாரோ தூரத்த
ஓடும் காயொன்று
காய்த்துத் தூங்கினால்
என்னைக் கூப்பிட்டு
உன் அருகில் வைக்க
நீ பச்சைக்கிளியாகவேண்டும்
நான் பறவைகளுக்குப் பக்கத்தில்
இருந்து பழகியவன்

அளவுக்கு அதிகமான தூக்கம்
இன்று வருகிறது
அது கூடாதே
பெண்களுக்கு எட்டுமுழச் சேலைபோல
கண்களுக்கும் அளவோடுதான்
நித்திரை

தூக்கம் என்ற குருவி
பாட்டம் பாட்டமாய் கண்களில் அமர்ந்து
நேரம் என்கின்ற கதிர்களைக் கொத்தினால்
நாம்தானே பதர்

என் நித்திரையைப் பிடுங்கி எடு
நமது வாசலிலே மரமாக நாட்டு

புதிய மரமொன்று நம் வளவில் நிற்பதாக
ஊரார் கதைப்பார்கள்

அதிலே
இரண்டொரு இலைகளைக் கிள்ளி
சுவைத்துப் பார்த்தவர்கள்
சின்னப் போதையிலே தள்ளாட
நீ சிரிக்கலாம்

சிரிப்புகளை இப்படித்தான் நாம் உருவாக்க வேண்டும்
விசித்திரங்களை விதைத்து
இயல்பாகச் சிரிப்போடி உதடுகள் குளித்தகாலம்
வராது
அதிலே

பழுத்து விழுந்த கவிதை

நீ இட்ட முத்தம்போல் இந்தக் கடதாசி கசிகிறது
நான் எழுதிய கவிதையினால்

எங்கு எந்த மழையில் குளித்து வந்ததோ
இந்தக் கவிதை
என் நெஞ்சையாவது எடுத்துத் தலையைத்
துடைத்திருக்கலாம்
ஈரத்துடன் இறங்கிவிட்டது
கண் சிமிட்டும் தமிழ் மொழியின் தோரணம்

இது விரிய காகிதமும் தன் தரத்தை உயர்த்தி
இன்னுமின்னும் பிரகாசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது
பருவ மங்கையின் கால் நகத்தைப்போல
அத்தோடு என் ஆத்மாவின் வெளிச்சமும்
வரிகளுக்குள் நெளிகிறது

என் மீசை பழுத்தமாதிரி காகிதமும் பழுத்திருக்கிறது
இதுவும் பழுத்து விழுந்த கவிதைதான்
என் பேனைதான் இதை எடுத்து
மட்டை உரித்து
தேங்காயாய் உருட்டிவிட்டது வெண் தாளில்

கவிதையை உரித்து
உடைத்து
கடதாசியில் நம்மை வாசித்து வாசித்து
துருவவைக்கும்
ஆயுதம் பேனை
கண்கள் துருவிலை

நீ துருவி இதிலிருந்து பு எடுத்து
சிரட்டை வரும் வரைக்கும்
நான் விரித்துவைத்திருக்க முடியாது
கவிதைக்கு
பாதுகாப்பு அவசியம்

கவிதைக்கு பயம் இல்லை என்றாலும்
அதற்கும் ஈரல் குலை உண்டு
ஒருத்தி அதில் ஒரு துண்டை கிள்ளிக்கொண்டு ஓடினால்
அதற்கு அழகு போய்விடும்

பிரியத்தில்தானே பீத்தல்கள் விழுவதும்
உனக்கும் எனக்கும் இதுவரைக்கும்
எத்தனை பீத்தல்கள்

அனைத்தையும் நான் பொத்துவதும் கவிதைகளால்

நமக்குத் தெரியாமல் ஒரு கை

ஏதோ ஒரு கொட்டை வந்து என் தலையில் விழுந்து
தெறித்து உருள்கிறது
விண்ணென்று வலிக்கிறது மண்டை
யாரும் எறிவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இல்லாத ஒரு
சூழலே இது
கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரைக்கும்
ஒரு மரமும் இல்லை
பறவை பட்சிகள் கிடையாது
அப்படியென்றால் யார்

யாருமில்லை
காற்றுமில்லை
அது பள்ளிக்குப் போகின்ற பேரீத்தம் பழங்களை
நக்கி உஷாராக
இன்று பாடசாலைகளே இல்லை
ஒரு விடுமுறை நாள்
ஒருத்தி மட்டும்
கொடுகிய வாத்தைப்போல போக
குளிருக்குள்
ஏதோ வகுப்பிற்கு
அவளைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு
இவளைச் சுட்டுத் தின்றாலும்
மணக்காத கருவாடு என்றுவிட்டு
எக்கரைக்குப் போனதோ
இப்போது அந்த
துடிதுடிக்கும் வாலிபன்
கவி மணக்கும்
என் உரோமத்தை முகரக்கூட வரவில்லை

அதிசயமான கொட்டைகள்
ஆச்சரியம் மிகுந்த விதைகள்
தூவ ஒரு கை
நமக்கு தெரியாமல் இருக்கிறது

பலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்
இப்படி தங்களுக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களில்
எறிவது யாரென்று தெரியாமல்
கொட்டைகள் தலையில்
விழுந்ததாக

சிலர்
இமையில் விழுந்த அந்தக் கொட்டைகளை
தங்கள் தலைகளிலேயே முளைக்கவைத்து
மனைவியென்றும் ஆக்கிக் கொண்டார்கள்

சிலர் பறவையாக்கி
பறக்கவிட்டார்கள்
காலமெல்லாம் அவற்றைப் பார்த்து
ரசித்துக் கொள்வதற்கு

எனக்கு மனைவியும் உண்டு
பிள்ளைகள் என்கின்ற
இரண்டு குருவிகளும் என் வசம்
இந்த நிலையில் விழுந்த இந்தக் கொட்டையை
என்ன செய்ய

இது என்ன கொட்டை

பூட்டு

ஊரின் முகத்தில் பால்வழிந்து கிடக்கிறது
நிலவு

வருவாயா, கடற்கரைப்பக்கம் போய்வருவோம் என்கின்றேன்

எப்படி வருவதாம்

நேற்று ஊரில் மீன் மலிந்து
தெருவுக்குத் தெரு நிறைய
வாங்கிப் பொரித்து
உங்களுக்காய் அதற்குள்
பெரிய வெங்காயமும் வெட்டிப்போட்டு
வைத்திருக்க

வருவீர்கள்
பசியாற என்று

தலைவாசல் தென்னைமர
அடிக்கு நீருற்றி
புழுதி அடக்கி

மாமரத்தின் சருகு கூட்டி
வாசலெல்லாம் மினுக்கி

மனம்வைத்துச் சாப்பிடணும்
கோழிவந்து வாசலுக்கு
திரியாமல்
கூட்டுக்குள் போட்டு அடைத்து

எடுபிடியாய் நானிருக்க

வந்த உங்களுக்கு பரிமாறப்போனால்

இந்த மணம் குடிச்சான் பூனை
ஈன்ற குட்டியைக் கொண்டுவந்தே நாம் படுக்கும்
கட்டிலுக்கு அடியில்
வைத்தது

பூட்டுப் பழுதாக
பூட்டாமல் நான்
சாத்திவைத்த கதவாலே போய்
பொரியலுக்கு வேலைபார்த்து
போனதன் பிறகும்

இதனை நம்பலாமா

கோழிமுட்டை உண்டு
ஏறி உடைத்துவிடும்

உடைந்த முட்டைக்குள்
எண்ணெய் ஊற்றிப் பொரித்துவிடும்

பிட்டுக் குழலில் மாவையள்ளிப் போடும்
தள்ளத் தெரியாமல் தன் தலையை ஓட்டி நாசமாக்கும்

நான் வேலைசெய்யும்போது
பார்த்திருந்தே பழகியது

கறி மணக்க
வாய் ஊறித் துப்பியது

பூட்டைத் திருத்துங்கள்
என்று நீ ஒரு படலத்தை விரிக்க

நிலவைக் காணவில்லை

அதன் வீட்டு நினைப்பு வந்ததோ
எந்தச் சட்டிக்குள் எதைவைத்து மூடாமல்
மனுசி புறப்பட்டாள் ஊர் பார்க்க
ஆக்கின மீன் துள்ள
வானமெல்லாம்

நமது பூட்டும் இன்று பழுதாகிப் போச்சு

மழையும் குடும்பஸ்தன்

விடிய விடியப் பெய்தமழை
விடிந்தவுடன்
வெளிக்கிட்டுப் போனதா சந்தைக்கு
தூறவில்லை

மழையின் வீட்டில்
சாமான்கள் குறைந்திருக்கும்
மனைவி குடைந்திருப்பாள்

மழை சந்தைக்குப் போனால்
பழம் வாங்கும்
நமக்கும்
கனிபோட

மழை சந்தைக்குப் போனால்
மீன் வாங்கும்
தனக்குள்
ஓடவிட்டு உயிர் கொடுக்க

செத்த மரங்களுக்கு சீவன் கொடுக்கின்ற மழை
சந்தைக்குப் போனால்
கிழங்குகளும் வாங்கிவரும்
வானம் மூட்டுகின்ற மின்னலென்னும் நெருப்பில்
சுட்டுத்தின்ன

மழை

தானே இரவெல்லாம் பெய்த வெள்ளத்துள்
வெறும் காலோடு போயிருக்காது
நான் போடுகின்ற சப்பாத்தை
இரவிரவாக
உரிமையுடன் கடன் வாங்கி
சென்றிருக்கிறது

எனது காலின் அளவும்
மழையின் பாதத்தின் அளவுகளும்
ஒத்ததாக இருப்பது
எனக்கு மட்டுமல்ல
மழைக்கும்தான்
பெருமை

அதனால் மழை சந்தைக்குப் போனால்
சப்பாத்து வாங்காது

பிறகென்ன வாங்கும்

ஒரு பேனையும் வாங்கும்

விடிய விடியப் பாட்டெழுதி
இருந்த பேனையும் மை தீர்

பாட்டெழுதும்போது கொறித்துக்கொள்வதற்கு
கொஞ்சம் கடலை

என் ஆசை மழையே என்று அழைக்கின்ற
என் போன்றவனின் வாய்களுக்குள்
தூவிப் பெய்வதற்கு கொஞ்சம் சீனி

மீண்டும்
தான் வருவதற்கு முன்னால்
ஊரில் கொளுத்த
ஒரு கட்டுப் பட்டாசு என

மழையின் தேவைகள் பல உண்டு
அது சந்தைக்குள் இந்நேரம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்
ஒரு குடும்பஸ்தன்போல

வெயிலின் வீட்டுத் திறப்பு

வெயில் வீடு திரும்புகிறது
தெருவோரம் கிழடாகி கூன்விழுந்து நின்ற வெயிலை
ஒரு நாய்
தொட்டுத் தொட்டு விளையாட
அருவருத்து நின்ற வெயில்
திடீரென நடக்கிறது வீட்டிற்கு
அதன் திறப்புக் கோர்வை
என்னிடத்தில் இதோ

என்னிடம் திறப்பிருக்க
வெயில் தனது வீட்டை
எப்படித் திறக்கும்

வீடு திறக்காமல்
வாசலில் படுக்குமா வெயில்
திறப்பைக்கொண்டு சென்றேனும் கொடுக்கலாம் என்றால்
இருள் கண்ணைப் பறிக்கிறது

சாப்பாடு தேவையில்லை வெயிலுக்கு
பகலெல்லாம் அது உண்டது போதும்
ஒரு வாரம் பசிக்காது

தூங்கத்தான் வாசலில்
கட்டில் இருக்குமா
படிக்கட்டில் கிடந்தாலும்
கொஞ்சம் நன்றாகத் தலைவைத்துப் படுக்க
ஒரு தலையணைக்கும் வழியில்லை

போகும்போது தன் திறப்பை என்னிடத்தில்
கேட்டு வாங்காமல்
ஏன் போனது வெயில்
வயிற்றில் உபாதையா
அவதியென்றால்
என் வீட்டிற்குள் வரலாமே

வந்து போகாத இடமா
படுக்கை அறைக்குள்ளேயே முகர்ந்த நீ
விடியற் காலையில்
என் மனைவிக்கும் எனக்கும்
இடையில் இருந்த இடுக்கில்
விழுந்து புரண்டவன்

மாலைபட
அதை யோசித்துப் பார்க்க
வெட்கத்தால்
மேனி சிவந்து
திறப்பைத் தந்தால் தா
இல்லையென்றால் வைத்துக்கொள்
என்றமாதிரி

போனால்

யாருக்காம் சிரமம்

வெயிலே உன் வீட்டின் திறப்பை
வானத்தில் மேகமென எழுந்திருக்கும் மலைகளிலே
பூட்டியிருக்கும் விளக்குகளின் அடியில்
புதைத்துவைக்கிறேன் வந்து தோண்டி எடு

நிலவுக்குப் பின்னால் ஒரு பாதை தெரிகிறதே
அந்த வழியால்

அதுதான் புதையல் எடுப்பவர்கள் வருகின்ற வழி
நானும் வருவது

என்னுடன் பேச நினைத்தால்

கவிதை போட்டுத்தந்த பாதையால்
போகின்ற என்னை
நிற்பாட்டக்கூடாது
ஏதாவது என்னுடன் பேச நினைத்தால்
ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சிபோல பறந்து வந்து
என் மனதில் குந்தவேண்டும்

உனக்கு என் மனம்
ஒரு நாற்காலி என்பது
தெரியாதா
மூட்டைப் பூச்சி விளையாத நாற்காலி
உனக்கு கடிக்காது
உன் இரத்தம் அவற்றிற்குத் தேவையில்லை

கவிதை போட்டுத்தந்த பாதையில்
கிடக்கின்ற கற்களில்
என் பாதங்கள் பட்டால்
அவை பணிந்து விடுகின்றன
சின்னத் தவளைகளின் கண்களைப்போல
அவற்றின் கண்கள் மினுங்கி
தலை தாழ்த்துகின்றன

கவிதையின் பாதையால்
ராஜகுமாரர்கள்தான் போவர் என்பது
கற்களுக்கும் விளங்குகின்றது

கவிதை போட்டுத் தந்த பாதையால்
பறவைகள்தான் பறக்கும் என்பது
குன்றுகளுக்கும் குழிகளுக்கும் புலனாகின்றது

அதனால் அவை
எனது கால்களை
பாதுகாப்பாக அனுப்பி வைக்கின்றன
ஒரு பிடரி மயிர்கூட உதிராமல்

ஒரு மலர் ஓர் ஆற்றில் மிதப்பதைப்போல
நான் இந்தப் பாதையால்
பயணித்தபடி இருக்கிறேன்
அருந்தும் அன்னத்தையும்
குடிக்கும் தண்ணீரையும் தேடி

ஏதாவது பேச எனில் இது மாலைப்பொழுதுதான்
பனியாக உதிர்க
பொறுக்கி நான் எடுக்கின்றபோது
சம்பாசித்துக் கொள்ளலாம்

பாய்

மாலை நேரம் பயணமொன்று போனேன்
நிலாதான் வழி காட்டிற்று

அதற்கென்ன அதன் கையில்
விளக்கு இருக்கிறது
தூக்கி வந்து என்னைக்
கூட்டிப் போனது

நல்லதொரு வழிகாட்டி நிலா
எதற்கும் ஒரு வழிகாட்டி வேண்டும்
எதுவும் இலகுவாக

ஒன்றுக்கு ஒன்றை வழிகாட்டியாக்கி
பின்னி முடைந்திருக்கும் பாய்தான்
உலகம்
இதை விளங்கியவன் பாயைச் சுருட்டி
தலையில் வைக்கிறான்
இலகுவாக
தன் தேவைக்கு விரித்து படுத்து உருள

நிலவின் வழிகாட்டுதலில்
இலகுவாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்
கண் பார்வை சற்றும் குறையாத நிலா
அலுக்கவில்லை

ஊருக்கு ஒளியூட்டிக் கொண்டிருப்பவர்களின்
பார்வைக்கு ஒளியூட்ட ஒருத்தன் இருப்பதை
இந்தப் பயணத்திலும் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்

நினைத்துப் பார்ப்பது நல்லது
நல்ல மணிகளையெல்லாம் பொறுக்கிக் குவிக்கும்

மரங்களும் நினைத்துப் பார்த்து நினைத்துப் பார்த்தே
ஒவ்வொரு பூக்களாய் விரிக்கின்றன
நினைத்துப் பார்க்காமல் குவிக்கின்ற மலர்கள்
காகித மலர்கள்
தேன் எடுக்க பூச்சிகள் குந்தாது

இடம் வர நிலா
என்னோடு சற்று நேரம் இருந்துவிட்டுப்
போகிறது
இதிலும் ஒரு படிப்பினை இருக்கிறது
இறுதியில் யாருமில்லை

மரங்கள் கண்ணியமானவை

உயிர்த்துடிப்புடன் காற்று
வீசிக்கொண்டிருக்கிறது
மரங்கள் கூத்துப்போடுகின்றன

உயிர்த்துடிப்புடன் காற்று இருப்பதால்தான்
மனிதனும் கூத்துப்போடுகின்றான்

மரத்திற்கும் மனிதனுக்கும் ஒற்றுமை இருக்கிறது

பல கைகள் உள்ள மரமாக அவை இருந்தும்
சில கைகள் உள்ள மனிதனாக இவன் இருந்தும்

இவனும் பூக்கிறான்
புன்னகை என்று
மரங்களும் பூக்கின்றன

இதில் பேதம் இருக்கிறது

எல்லோர்க்கும் பூக்கமாட்டான் மனிதன்
தனது தேவைக்குப் பூத்து
யாருக்குப் பூத்தானோ
அவனிடத்தில் அவன்
அவன் அடையவேண்டியதை அடைந்துவிட்டு
மறந்துவிடுகிறான்

மரங்கள் இப்படியல்ல
எந்தத் தேவையுமின்றி தம் மனங்களைத் திறந்து
பூத்துக் கொட்டுகின்றன

மரங்கள் கண்ணியமானவைகள் மட்டுமல்ல
தங்களைச் சோடித்து ஊர்களின் கண் குளிர
பாடுபடும்

பறவைகளை அழைத்து கூட்டம் நடத்தி
ஒவ்வொரு பறவையாய் விசாரித்து
பழம் கொடுக்க முடிந்தால் கொடுத்து
அனுப்பிவைக்கும்

பறவைகளுக்கு
உம்மாவும் வாப்பாவும்
மரம்தான்
அவை ஊதுகின்ற சீட்டியும்
மரங்கள்தான்

முட்டையில் இருந்து வந்ததும்
பறவைகள் எழும்பி நிற்கும் வாசல்
மரங்களல்லவா
காலில்
மண் ஒட்டாமல் பூக்கள் ஒட்டுகின்ற
பூ வாசல்

பொதுவாகச் சொன்னால்
கொடுத்து மகிழ்வதே மரங்களின் வாழ்க்கையின்
இலக்கு
வாங்கி மகிழ்கின்ற மனிதனுக்கு
இந்த மரங்களின் நிழல்களில் நிற்கவும் தகுதியில்லை

இன்னும் எழுதுவேன் பேனை அழுது
சிறுநீர் விட்டுவிடும்

நான் வாங்கி வந்திருக்கும் மீன்

சுனி மடிந்து
வாடிக் கிடக்கிறாய்
தமிழ் எழுத்தைப்போல
தூக்கமா
கட்டில் ஒரு கடதாசியா
உன்னை எழுதிக் கை ஆறியது
இந்தச் சுடு வெயிலா

நான் வந்திருக்கிறேன்
எனக்கும் கை கால்கள் பதறுகின்றன
உன் முகத்தைப் பார்த்தால்
நான் குளிர்ந்து விடுவேன்
எழும்பு
கட்டிலென்னும் காகிதத்தில்
உன் புள்ளி உதிர்த்தி
மொட்டையாய்
பதிந்து கிடக்காமல்

எழுத்துகளுக்கு சத்தம் கொடுப்பது
புள்ளியுமல்லவா
நான் இல்லாமல் உனக்கேது சத்தம்
நீ குறட்டை விட்டாலும்
ஓடாத புகையிரதம் போலதான்

எப்போதும் உனக்கு நான்
புள்ளியாய் இருந்தாலே
நீ எழுத்து
முழுமையாய்
என்னை உதிர்த்தி நீயும்
உன்னை பிரிந்து நானும்
வாழ்க்கையென்னும் சொல்லில் இருக்க முடியாது
தமிழ் கெட்டுவிடும்
நான் வாங்கி வந்திருக்கும் மீன்போல

உன் கண்போல இரண்டு மீன்கள்
காசு அதிகம்தான்
அதையும் பாராமல் நான் வாங்கியதே
உன்னை நினைத்துத்தான்

எழுந்து பார்

ஒன்று துடிக்கிறது
ஒன்று கொஞ்சம் சோர்கிறது
ஒரே கோர்வையில்
நம்மைப்போல்

துடிப்பது நான்
சோர்ந்து கிடப்பது நீயா
எல்லாம் வெயில் படுத்திய பாடு

பச்சைப் பூங்கொடியாள் வெயில் பட்டு
வைக்கோலாய் கிடக்கின்றாள்
கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு அள்ளிக் குவிக்கின்றேன்
எழும்பவில்லை இன்னும் வீட்டுக்குள் மலைபோல
இந்தக் குருவி ஏறி நிற்க

கொம்பு

வெள்ளையாய் பறக்கும் வண்ணாத்திப் பூச்சிக்கு
வர்ணம் தீட்டிவிட் விரும்புகிறேன்
நானும் ஒரு சாயக் குடுக்கை
கலை நுணுக்கம் தெரிந்தவன்

தமிழுக்கு நான் பூசிய வர்ணங்கள்
பிரசித்தமானவை
தமிழ்
கண்கவர் பூச்சிகளாய் பறக்கின்றபோது
ஊரே என்னை மெச்சுகிறது

பால் நிறத்து வண்ணாத்திப் பூச்சியே
உடம்பில் ஒரு தேமலும் இல்லாமல் பறக்கிறாயே
வர்ணம் தீட்டிக்கொண்டு பற

என் வீடு ஓர் அழகு நிலையம்
இங்கு மொட்டைத் தமிழுக்கு முடி வைக்கிறேன்
கொம்பு கழன்ற எழுத்துகளுக்கெல்லாம்
ஆணி வைத்துப் பூட்டி
வசனங்களோடு சேர்க்கிறேன்

எனது கை வண்ணங்களைப் பார்த்து வியந்து
சிலர் சிலதைப் பொறுக்கி எடுத்து
பிழைக்கிறார்கள்
பிச்சைக்காரர்கள்

உனக்கு வரைந்து விடுகிறேன் வா

பூவில் குந்தி இதயம்போல் படபடத்து
உனது இதயமும் இப்படித்தான் ஓர் அற்பம் என்று
அறிவு சொல்லுகின்ற உன்னை
அள்ளிக் குடிக்கிறேன்
கண்களால்
நீ சிந்திய இடங்களும்
வெள்ளையாய் அழகாய் பூக்கின்றன

சின்னக் காகிதமே
இவன் கொம்பில் வந்து உட்காரு
குத்தாது
கூர் இல்லை
இது கலைஞனின் கொம்பு
யாரையும் பாதிக்கமாட்டாது

அங்கிருந்தும் அவர்கள் பேசுகின்றனர்

சத்தம்போடுதல்
சூழலுக்கு உகந்ததல்ல
அமைதியென்னும் ஆறு பெருகவேண்டும்

வெண்ணிலவு இத்தனை வெள்ளிப் பிள்ளைகளையும்
மேய்க்கிறதே
சத்தமிடுகிறதா
வாசனை மலர்கள் விரிகின்றன
சத்தம் வருகிறதா

அமைதிதான் ஆனந்தம்
காற்றும் அமைதியாக வீசினால்தான்
தென்றலாகிறது

காகம் சத்தம் போடுகிறது
அது எதையாவது சாதித்திருக்கிறதா
புழு பேசாமல் இருந்து
மரங்களையே அரிக்கிறது

அமைதியில்தான் ஆத்மீகம் பிறக்கிறது
அமைதியில்தான் பாட்டு பொங்கி வழிகிறது
அமைதியில்தான் தூக்கம் வருகிறது
அமைதியில்தான் புன்னகை மொட்டுவிட்டு
பிறரை வெல்கிறது

அமைதியிழந்து ஏதேதோ சத்தங்கள் கேட்கத்
தொடங்கியதால்தான்
உலகம் கெட்டது
அது அமைதிக்காக
கையேந்தித் திரிகிறது

நீ சத்தமிடாமல் கொஞ்சமாவது
பிச்சைபோடு இந்த உலகத்திற்கு
உலகத்தின் கண்களில் ஒளி பூக்கட்டும்

இந்த உலகம் சத்தமாகியதால்
அற்புத மனிதர்கள்
அமைதியைத்தேடி பறந்துவிட்டனர்
மலைக்குள்ளும் குகைக்குள்ளும்
சங்கமமாகி

அங்கிருந்தும் அவர்கள் பேசுகின்றனர்
அமைதிபற்றித்தான்

ஒருவனுக்கு அமைதி நிறைந்தால்
பசி பட்டினி விலகுகிறது
காலம் என்றும் நேரமென்றும்
ஒன்று
இல்லாமல் ஆகுகிறது

அவன் மிதக்கிறான்
அவனில்

அப்படிப்பட்ட பலூன்கள் பலரை
நாம் காண்கிறோம்

அமைதியை வளர்த்தெடுப்போம்

சுட்டை

என்னைத் தேடி வெளிக்கிட்டேன்
வாழ்க்கையின் கடலுக்குள் மீன் தின்று தொலைந்துபோய்
கொஞ்சம் மிச்சம் இருக்கின்ற என்னை
காப்பாற்றி
கண்டுபிடிக்க
நடையைக்கட்டுகிறேன்

நான் யாரென்று தெரியாமல்
இந்த மாமரத்தில் ஆடிய பிஞ்சு மாங்காய்
நான்
காய் முற்றி
என் கொட்டை எனக்கு விளங்கி
பழுக்க நேரம் வந்தது
குருட்டுப் பறவையாய் இருந்த குருவிக்கு
கண்களில்
வெளிச்சம் கூடிற்று

அது தன்னை
பார்த்துப் பார்த்து
தேடுகிறது

நான் எங்கே இருப்பேன்

ஒருத்தி கூடைக்குள் எதையோ
கொண்டு செல்கின்றாள்
நானா
இதுவரைக்கும் நானொரு பண்டமாகத்தானே
இருந்தேன்

தெருவில் போகும் வயோதிபம் ஒன்று
காறித் துப்பும் துப்பலின் நுரையா

நான் கேவலமாகத்தான் இதுவரை இருந்தேன்

நான் எங்கே இருப்பேன்

நடக்கத் தெரியாத குழந்தையாக
நான் இன்னும் இருந்தால்
இடுக்கியேனும் என்னை வரவேண்டும்

நான் என்னைக் கூட்டிவந்து மெத்தையில் வைத்தவுடன்
இன்னும் பேசுவேன்
இப்போது நான் அட்டை
சருகிற்குள் கிடக்கின்ற
பேசியது போதும்

உன் கடல் பற்றிய கவிதை

உன் கடல்பற்றிய கவிதையை வாசித்தபோது
எனக்குள் அலை எழும்பி உள்ளம் கடலாகிற்று
காற்று வீசிற்று அதை நான் வாசிக்கும்போது
மீன்கொத்தி ஒன்றும் மனதுக்குள் பறந்தது

உன் கடல்பற்றிய கவிதை
உன் கடல்பற்றிய கவிதை

இப்படி எழுதுவதற்கு
சுழியோடி
முத்துக் குளிக்கவேண்டுமா
நமக்குள் நாம்
வசனங்களுக்கு ஆபரணம் அணிவித்தல்லவா
சோடித்திருந்தாய்

உன் கடல்பற்றிய கவிதை
உயரமானது
அதன் முடியைத் தொட
நான்
ஏணி வைக்கிறேன்
அடியிலேனும் இன்னும் ஏற முடியவில்லை

அதன்

அடி ஒரு கரும்பு
சொற்களை நாக்கால் சுவைக்க
பலாச்சுளைபோல் பாணி ஊறி
தித்திப்பாகிறது

உன் கடல்பற்றிய கவிதையில்
கிளம்பியிருக்கும் நிலவு
யாருக்காக இறைக்கிறதோ பால் பாலாய்

யாரையும் காணவில்லையே உன் கடல்பற்றிய கவிதையில்
உன் கவிதைக்குள் போகின்ற கப்பலில்
ஒரு வேளை இருக்கலாமா

உன் கடல்பற்றிய கவிதையை
திரும்பத் திரும்ப வாசித்துவிட்டு
முடிவைத்த பிறகு
ஒரு காற்றுத் திறக்கிறது
அடிசக்க அம்மாடி கள்ளன் பிடிபட்டான்
போடா பூங்காற்றே கடல் கவிதை திருடவந்த
ஜன்னலால் நுளைந்த கோழியே
காகிதத்தைக் கொத்தாதே
திரும்பவும்
நான் படிக்கும்போது வந்து பார்

கடல் கவிதை

இனிய நுரை எறிந்து நண்டு துள்ளச்செய்துவிட்டு சோம்பல்
முறிக்கிறது
சற்று பொறு இனி எடுத்து விரிக்கின்றேன்

தேகம் ஆறுபோல் அல்லவா

தார் குடித்துக் கொழுத்திருந்த வீதி
வெயிலுக்குக் கொழுப்புருகி
மினுமினுக்க
கவர்ச்சியில் அதை மொய்க்கும் இலையான்போல்
சின்னதொரு வேலித் தளை
செய்தெடுத்த நிழல்
தெருவில் மொய்த்து
அந்த வேலித் தளைக்கு பெயர் வாங்கிக் கொடுக்கும்
ஒரு பகலில்
நித்திரை செய்கிறது என் கவிதை
உள்ளமென்ற தொட்டிலுக்குள்
பிள்ளையையும் கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டிவிடாதே

அது கை சூப்பிக்கொண்டு தூங்குகிறது
இடைக்கிடை பூப்பார்த்து சிரிப்பதுபோல்
சிரித்துவிட்டுப் படுக்கிறது

நீ தனகி அது விழித்தால்
இப்போது இந்த வீடு தாங்காது
உன் சோற்றுப் பானைக்குள் அது குந்தி
புறுபுறுக்கும்
உனக்கும் ஏசும்
சமைக்க

நீ
அறுத்துக் கழுகி வைத்திருக்கும் மீனை
உஷாராக்கி
சட்டிக்குள் ஓடவைக்கும்
நாம் பசிக்கு உண்ண
சாப்பாடும் இல்லாத ஒரு பகலாய்
இது ஆகும்

கவிதைக்கு பசிப்பதில்லை
நமக்குத்தான் அது பசியை உண்டாக்கும்

உண்ணும் பாத்திரத்துள் அது குந்தி
எழுது என்னை எழுது என்று
சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் சோறு இறங்குமா
படுக்கட்டும் குழந்தை
நாம் பசி ஆறுவோம் வா

நாம் இரவு ஆறிய பசி
இனியும் போதுமா
உண்ணாமல் பருகாமல்
தேகம் ஆறுபோல் அல்லவா
அது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதல்லவா

நான் சந்தைக்கே போகமாட்டேன்

பழம் பழமாக விழும் வெயிலை
பொறுக்கித் தின்ன யாரும் இல்லை
பசிக்குத் தின்ன முடியாத பழம்
ஊரெல்லாம் விழுகிறது
ஒருத்தரையும் காணவில்லை

பழமிருக்கி பழம் நல்ல விலை குறைவு
என்று சூரியன் கூப்பிட்டு
கொட்டும் பழத்தில் சிறு கொசுக்கூடக் குந்தவில்லை
வெயிலில் நார் கிழித்து
மரத்தின் கிளையெல்லாம்
கட்டிப்போட்டதாலோ என்னவோ
ஊரில் காற்றுமில்லை
ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் தா
நாக்கில் வைக்க
அதில் அவளை இருத்தி
வாடாமல் பாதுகாக்க

அவள் பிஞ்சு விரல் பயற்றங்காய்
முறித்துச் சுண்டி
தாழித்தால் ஒரு பானைச் சோறு
சாப்பிடலாம்
பூனையும் கேட்கும்
இன்னுமின்னும்

அந்த விரல் வெக்கையிலே
வெம்பி உதிரலாமா
ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் தா
என் உள்ளத்தில் அவளைவைத்து
தாக்காத்த

அவள் முகத்துப் பூ சோர்கிறது
உஷ்ணத்தில் அது கருகி கொட்டுப்பட்டிடுங்கால்
நாட்டில் பயற்றங்காய் விலை ஒறுக்கும்
நான் சந்தைக்கே போகமாட்டேன்

நெடிய நெடிய பயற்றங்காய்
ஆய்ந்து முறித்தால்
பால் ஒழுகும்

14.11.2016இல் நிலா இறங்கி வந்தது

ஏன் வந்தது
எதற்கு வந்தது
யாருக்குத் தெரியும்
இதனுடைய விஜயம்
ஊர் திரண்டு கடற்கரையில்
நிலா பார்க்கிறார்கள்
நான் பார்க்கவில்லை
இந்தத் தெருவிளக்கைப் பார்த்து
நமக்கென்ன ஆகும்

உயரத்தில் இருந்தாலே இது நிலா
ஒரு தேவைக்கு
இறங்கி வந்தாலும்
பூவாலே செய்தெடுத்த ஏணிவைத்து
இறங்கிவர வேண்டியது
வைக்காமல்
வெறும் காலோடு வந்து நின்றதென்றால்
செருப்புமின்றி
இது தெருவிளக்குத்தானே
வெளவால்கள் மோதாதா
காலில் புண் வந்தால்
வலிப்பது யாருக்காம்

எத்தனையோ வலி தாங்கி
கிடக்கின்ற எனக்கு
இதன் வலியும் தாங்க
ஏலுமா

ஆளுக்காள் கழுத்தறுத்து
கத்தியெல்லாம் மொட்டாக
கிடக்கின்ற ஊரான்
நல்லதொரு சாணைக்கல் இது என்று
தம் கத்திகளைத் தீட்டானா

நாணயமா உண்டு நிலா என்று பார்க்க

நான் பார்க்கவில்லை
நான் நிலாதான் பார்க்கிறவன்

அண்ணார்ந்து பார்க்கிறவன்
குனிய மனமில்லை

ஏழை எளியதுகள் இதன் பால் ஊற்றித்தானே
இரவுகளில் கறி சமைக்கும்
அதில் உப்பு புளிபார்க்க
ஓர் எண்ணம் வந்து
ஏன் கடற்கரையில் இறங்கவேண்டும் முதன் முதலாய்

அலை பாய்ந்தால்
கால்கள் கடிக்காதா
ஒரு வார்த்தை
என்னை
நல்ல தண்ணி கொண்டு வரச் சொன்னதா

நான் பார்க்கவில்லை
நான் நிலாபார்த்துப் பழகியவன்

அம்மி குழவி

உன் கண் உருட்டல்
என்னை அம்மியில் வைத்து
கொச்சிக்காய்போல் அரைக்கிறது

மீன் கறி சமைக்கவா

இன்னும்
அம்மியும் குழவியுமாய்
அரைத்துச் சமைக்கின்ற பெண்ணே
கொச்சிக்காய்
அரைத்துச்
சமைப்பதில் இருக்கின்ற ருசி
விளங்கிய ஒருத்தியாய்
பொடி தூவும்
இந்தக் காலத்திலும் இருப்பது
கவர்ச்சியாய் இருக்கிறது

உன் அம்மியைப் பொழிந்து
தந்தவன் எவன்

நீ கண் உருட்ட கண் உருட்ட
மையாகிறேன்
என்னை
மீனோடு கரைத்துவிட்டால்
உறைப்பேறி
உன் நாக்குக்குலை தீயாதா

நான் தூத்துக்குடி வத்தல்

நீ தேடித் திரிந்து
வாகனத்துள் வாங்கினாய்
உன் சமையலறையும் வாகனமா
புகை வருகிறது

இந்த நிழல் ஏது

இந்த நிழல் ஏது
பென்னம் பெரிய மரமே நீ சொல்லு
வெயிலுக்குள் ஓடிவந்து உன் கீழே நின்றால்
அருமையாய் இருக்கிறது
ஆகாகா அற்புதம்

பிசுபிசுக்கிறது உன் நிழல்
இது மிட்டாய் வம்சமோ
இனிக்கிறது
இதில் கொஞ்சம் உருட்டி எடுத்துப் போய்
வாய்க்குள் போட்டு ருசி பார் என்று கொடுக்க
என்னிடம் சின்னக் குழந்தைகள் இல்லை
எனினும் நான் தின்கிறேன்
நீ பார்த்திருக்கத் தின்று கை கழுகுகிறேன்

பறவைகளின் சிறகுபோல உனது நிழல்
நிலத்தில் அசைகின்றபோது
சந்தோஷமாக இருக்கிறது
இந்த நிழல் ஏது
பென்னம் பெரிய மரமே

நீ கறுத்த ஆடுதான் விரும்பி வளர்ப்பதா
நிழல்கள் என்று
குட்டிகளும் தாய்களுமாக மேய்கின்றன
நான்தான் உன் நிழலிலே கொழுத்துக் குருத்துவிட
அவை என்னை நக்குகின்றன

உனக்கு வெயில் என்கின்ற வெள்ளை ஆட்டில்
விருப்பமில்லையா
அதை அடித்து விரட்டிவிட்டாயா
இந்த நிழல் ஏது

இந்த மதியத்தில் உன் வீட்டுக்கு வந்த
விருந்தாளியாக என்னை நினைத்தாயா
இத்தனை உபசாரம் செய்கிறாய்
பொன் ஒரு தட்டும் பூ ஒரு தட்டுமாக

நான் வெறுங்கையோடு வந்துவிட்டேன் மரமே
வெட்கமாக இருக்கிறது
நான் இங்கிருந்து சந்தைக்குப் போய் வரும்போது
வாழைப்பழம் வாங்கி வருவேன்
உன் ஆடுகளுக்குக் கொடுக்க
இருக்குமா
இவற்றை உனக்கு சீதனமாக தந்தது யார்
இந்த நிழல் ஏது

இரண்டு கால் நதி

இரண்டு கால்களில்
ஒடிக்கொண்டிருக்கும் நதி
மனிதனென்பேன்

சேறும் சகதியுமாக தன்னுள் அடைந்து
அவன் ஒடிக்கொண்டிருப்பதுதான்
கவலை
தூய வெள்ளையாய்
ஓடவேண்டியவன்
அவன் ஓடும் இடமெல்லாம்
குளிர்ந்து
இந்த மண்
ஆறவேண்டியவன்

இவன் கால்வைத்து ஓடினால்
அந்த இடம்
கொதித்து
புல் கருகிப் போகிறதே
இவன் வாய் வைத்து நக்கினால்
இவன் ஈரம் பட்ட இடமெல்லாம்
வாடிச் சுருண்டு
மடிகிறதே

இதற்காகத்தானா இவனை
இரு கால் நதியாக
பூலோகம் தனது மடியில் வாங்கியது
இவன் கோளாறாய் திரிந்து
குப்பை கொட்டிடவா
ஊர் இவனுக்குப் பெயர் வைத்து
மனிதன் என்று அழைக்கிறது

கால் நதியே
கால் நதியே
என் கண்ணியத்துக்குரிய
பெரும் படைப்பே
நீ ஏன் திசை மாறி
ஒரு சீழ் நதியாய் தெறிக்கின்றாய்

நல்லவர்கள் மூக்கைப் பொத்தி
உன்னைத் துடைத்து எறிகிறார்கள்
கவலையில்லையா

உன் வெக்கையினால் இங்கு வீசுகின்ற காற்றும்
கருகிப்போகுதடா
உன் பார்வை பட்ட இடத்திலெல்லாம் கிடக்கின்ற
மண்ணும் எரிந்து ஆழத்தில் ஊறுகின்ற
தண்ணீரும் கொதிக்கிறது

குளிர் தண்ணீர் குடித்து
நான் எவ்வளவு காலம்
சுடுதண்ணீர் குடிக்கும் ஒரு நெருப்புக் கோழியாய்
நானும் இவ்வுலகில் மேய்கிறேன்

அப்பப் பத்திரிகை

நீ காட்டிய குயிலை பார்த்ததில் இருந்துதான்
இன்றைய நாள் தொடங்குகிறது
கொண்டு தருபவளிடம் நீ வாங்கிவைத்த பாலப்பத்தில்
நான் முகம் பார்க்கவில்லை

பாலப்பத்தில் முகம் பார்த்து
நாளைத் தொடங்குகின்ற சமுதாயத்தில்
பாலான சிந்தனைகள் எதுவுமில்லை
அது ஒரு கவலை எனக்கு

பாலப்பம் ஆட்சி செய்கின்ற இந்த ஊரில்
அதன் அருகுபோல கருகிவரும் சிந்தனைகள்
தளைத்து மலர்ந்து
என்னையும் இந்தக் குயிலையும்
எங்களால் ஒழுகுகின்ற பாட்டையும்
யாரேனும் மதித்தால்
அது பாலப்பத்திற்கும் பெருமை
ஏனெனில் அது ஊரின் சக்கரம்
அது இவர்களின் வயிற்றுக்குள் போய்
இவர்களை உருட்டுவது

விடிந்தால் இவர்களை
ஓடுகின்ற வாகனங்களாக்கி விட்டது
இந்தப் பாலப்பமா என்ற குழப்பமும்
எனக்கு இருக்கிறது

ஒவ்வொரு திசைக்கும் பறக்கிறார்கள்
இருட்ட வருகிறார்கள்
உறங்குகிறார்கள்
நிலவைக்கூட இவர்கள் ரசிப்பதில்லை

நிலவு என்பது மாம்பழம்
கையில் எடுத்துச் சூப்பினால்
இனிக்குமென்பது இவர்களுக்குத் தெரியாது

யாரோ ஒரு தயிர் வியாபாரி
பால் கொண்டுவரும்போது பாத்திரம் உடைந்து
வழிகிறது
பூனைகளுக்குக் கொண்டாட்டம்தான்
என்று நினைக்கிறார்கள்

நீங்கள் கருதுவது பிழை
நிலவு உலகோருக்கான ஓர் அருட்கொடை
குயிலும்தான்
பூனை நக்கவல்ல
என்று இவர்கள் சாப்பிடும் பாலப்பத்திலாவது
எழுதிக் கொடுக்கலாமா

அப்பம் சுடுபவளுக்கு அப்பத்தில் எழுதத் தெரியாது
தெரிந்தால் அப்பத்தையே ஒரு பத்திரிகையாக்கலாம்

விமானத்தில் வந்தது யார்

என் குப்பைகளைக் கொட்டி
என் குழியைச் சுத்தமாக்கி
ஒரு பரதேசிபோல அலைந்தேன்
இனிக்கும் ஈத்தம் பழத்தை நீட்டுகிறார்கள்
இந்தப் பிச்சைக்காரன் வாங்கித் தின்கிறான்
ஒரு ஈத்தங் கொட்டைக்கும் பெறுமதியற்ற பிறவி
தெருவில் பொங்குகின்ற புறாக் கடலில்
மூழ்கி மூழ்கி நடக்கிறான்

இந்தப் புறா அடைந்த பேறு
இவன் அடையவில்லை
இது மக்கத்துப் புறா
மணக்கும் புறா
இவனும் கொஞ்சம் தீன் போட்டான்

இரவு எழுந்து பனிக்குள் நடந்தபோது
உலகின் இருதயத்தை
இன்னும் நெருங்கி ஆசையுடன் தொட
சவர்க்காரம்போல இவன் தேய்ந்து
சிறுத்தான்
இவனின் தடிப்பமெல்லாம்
உருகி ஓடியது
இந்தத் தடிப்பம் இவனுக்கு ஏது
இவனே இவனுக்கு உருவாக்கிக் கொண்டது

இவனில் முளைத்திருந்த முள் எல்லாம் முறிந்து
பெரிய இடத்தில்
மண்ணாகி
ஒரு சின்னத் திரிபோல
தான் திரிக்கப்பட்டு
உயிர் இருக்கும் வரைக்கும் சுத்தமாய் சுடர்விட
தன்னைத் தான் கொளுத்த
ஏங்கினான்

பாலைவனக் காற்றில் அணையாத தீபமாய்
ஆக விரும்பினான்

தான் தனித்திருந்து தியானிக்க
குகைகளுக்கும் ஆசைப்பட்டான்

விபரீதமான ஆசைகள்
எல்லாம் இந்த உலகத்தை
விட்டெறிந்த ஆசைகள்

அது தனக்குத் தகுதியற்றதென
உணர்ந்தபோது
தனக்குள்ளே தான் குகை கட்டி
இருந்தான்

போகாத பொழுதுகள்
நினைக்க நினைக்க வந்து வந்து
என் நெஞ்சில்
நிறைகின்றன

என்னை நான் இன்னும் அவற்றுள் பொறுக்குகிறேன்
நான் இன்னும் அங்கிருந்து வரவில்லை

விமானத்தில் வந்தது யார்

அய்யனார் பாடல்

உன் நினைவுகளாகவே இருக்கிறோம்
நினைவுகள் அணில்களைப் போன்றன
மனங்களில் தாவி பூக்களைத் துவைத்துவிடும்

நீ வந்த நாளை எங்களால் எப்படி மறப்பது
தோண்டிப் புதைக்கக் கூடியதா திருநாட்கள்
புதைத்தாலும் தங்கமாய் விளைந்து
மண் மாறி
மரத்தை நாட்டினாலும் சருகு கொட்டும்
தங்கமாய்

வழி கேட்டு
ஊர் புதிதாய்
மனிதர்கள் புதிதாய் தெரிய
என் கடப்படிக்கு வந்து முட்டிய வண்ணாத்தியே
நான் உள்ளே வா என்றபோது
இருவரும் உருகினோமே
நம்மை அள்ளியெடுத்து பின்னர் பிசைந்து செய்த
ஆட்களாய் அதன் பிறகு
உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம்

இனி வந்தால்
இப்படி ஓடமுடியாது
உன் சிறகைக் கிள்ளிவைப்பேன் அது முளைத்து
பறக்கும் வரைக்கும்
என்னோடு இருக்க

பேரழகிபோல பு உடுத்து
 மெல்லிய காற்றுக்கு வளைந்து வளைந்து
 இன்னும் அழகு காட்டி
 நின்ற மரங்களைப் பார்த்தபடியே
 கதைகள் கொட்டிய நம்மில் பொறாமையால்
 குரல்
 கல்லெறிந்து கெடுத்த காகத்திற்குப் பயந்து
 எழுந்தபோதுதான்
 நாம் குவித்திருந்த கதைகளுக்குள் கால்விட்டோம்
 பிசுபிசுப்பான கதைகள்

காலில் ஒட்டியதை கழுகித் துடைத்தபோது
 சிலதை தூக்கிப் பறந்தன காகங்கள்
 கோழிக் குஞ்சியைப்போல் வார்த்தையொன்று
 கத்திப்போனது
 ஒரு காகத்தின் வாயில்

நீயும் அப்படித்தான் எங்களைப் பிரிந்து
 போகும்போது அழுது போயிருப்பாய்
 ஆகாய விமானத்தில்

சில புள்ளிகள் வாங்கி
 புள்ளிக் குயிலிடம்
 உனக்கு ஆகாரம் மூட்ட பீங்கானுக்குப் பூப்போட்டு
 வைத்திருந்த என் வீட்டுப் பனிக்காற்றும்
 விசாரிக்கின்றாள்
 நீ போன பக்கமே வீசி வீசி

அணில்கள் பூக்களைத் துவைக்கின்றன

அலுவா

நிலா வெளிச்சம் ஊற்றி
ஊர் மண்ணைப் பிசைந்து
சுட்டெடுத்த பலகாரமே.

என் நெஞ்சுக்குள் கொதிக்கும்
உருக்கெண்ணெய் மணத்தில்
உன்னைத் தாழித்து
சட்டியை மூடாமல்
திறந்தபடி
வாசம்
பரப்பிப் போகின்ற இறால் கறியே

உன் கைவிரல்கள் பத்தும்
பத்து இறால்
கால் விரல்கள் பத்து இறால்
இருபதும்
தின்ன முடியாதே
ஒன்றிரண்டு போதுமே

நீயென்ற
தக்காளிப் பழம்போட்டு சமைத்த இறால்கறிக்கு
கைக்குத்து அரிசிவேண்டும் சோறாக்கித் தின்ன

அரிசியும்
வாங்கித் தரவா நீ நடந்து போகின்றாய்
உனக்கு
எட்டுக் கால் ஏது

உன்னைப் புதினம் பார்த்து எழுத
என் எழுத்துக்கும் ஒரு முஸ்பாத்தி

நீ வெயிலுக்குள் போனால் தேன் குழலைப்போல
சிவந்து மினுமினுத்து

உன் தேகத்தில் நிழல் பட்டால்
ஆறிக் குளிர்ந்த சர்க்கரைப் பணியாரம்

தூரத்தில் தெரிந்தால்
என் கண்ணுக்குச் சிறுத்து
உருட்டி எண்ணெய்க்குள் எறிந்து பொரித்து
பாகு தெளித்தெடுத்த
மஞ்சல் சோகி

நடை பின்னிப் பின்னி நீ போவதனைப் பார்த்தால்
புல்லடை என்கின்ற இடியப்பப் பலகாரம்

எத்தனை பரிமாணங்கள் உனக்கு

ஒரு கிராமத்துக் காற்றுக்கு
செட்டை செதில் எல்லாம் தங்கம்

நான் உனக்கு
கவிதையென்று ஒர் அலுவா கிண்டி
வைத்துள்ளேன்
ஒரு துண்டு சாப்பிட்டுப் போகிறாயா

அழகு

நாலு மரங்கள் நாற்பத்தெட்டு வீடுகள்
பார்க்கின்ற பக்கமெல்லாம் வீதிகள்
பள்ளிக்கூடங்கள்
வாரிச் சிக்கெடுத்து கொண்டையிட்ட
நடந்து போகின்ற வாழைப்பழங்கள் என
இருந்தால் ஊர்
ஊராகி விடுமா
ஊரைக் கொண்டோட ஒருவன் தேவையில்லையா

அதாவது ஒரு கவிஞன்
ஊர்த் தலை விதியை எழுத

நமக்கெல்லாம் நமது தலைவிதியை
ஒரு கவிஞன்தானே எழுதியிருக்கிறான்
ஒரு பெரிய கவிஞன்

இந்த ஊரின் விதியைக் குறிக்க
ஒரு சின்னக் கவிஞன் நான்
தேவையில்லையா

கவிஞனால் என்ன பயன்
என்று ஏன் கேட்டாய்

இந்தக் கவிஞன் கூடை சுமந்து
சந்தைக்குப் போனாலும்
ஒரு நதியாகத்தானே ஓடுகிறான்
பூக்கள் விரிந்தபடி
இவன் இந்த ஊருக்கு
அழகில்லையா

என் கண்கள் சிவந்து
நான் கறுப்பாக இருந்தாலும்
பாடுகின்ற மழை

இந்த ஊரின் மூலத்தை
உசுப்புகின்றவன்

இந்த ஊரின் மலத்தை அள்ளி
கழுகுகிறவன்
இதுவரைக்கும் எனக்கு யாரும்
ஒரு துண்டுச் சவர்க்காரம் தந்திருக்கிறார்களா
கைகளைக் கழுக

என்னிடம் நாற்றமா
ஏன்

கடற்கரை பிச்சை

நல்ல நிலையிலில்லை கடற்கரைகள்
உடைந்த பாத்திரத்தின் சத்தம்போல் கடலலைகள்
நிலவு விழுந்தாலும் அழகில்லை
நடக்கின்ற மணலிலெல்லாம் காதலித்துத் தோற்றவர்கள்
பிடுங்கி எறிந்த இதயங்கள்
கால்களுக்குள் நசிந்து
வாழ்க்கை மிதித்ததைப்போல்
ஐயோ எங்களை மிதிக்காதீர் என்று
அழுது உயிரோடு இன்னும் புரண்டு
மண் ஒட்டிக் கிடக்க
நண்டு ஏறி நின்று
நிலா பிடிக்க முயல்கிறது

அன்பே ஒரு நல்ல கடற்கரை
எங்கே இருக்கிறது
சிங்கம்போல் சீறாத
முயற்குட்டிக் காற்றுகள்
வீசுகின்ற கடற்கரை

நாம் அடம்பன் கொடிபோல
உறவாடி
திரண்டு கிடக்க

வாழ்க்கைச் சமுத்திரத்தில்
பகலெல்லாம் ஓடிவிட்டு
மாலைப்பொழுதுகளில் ஆறுதலாய் நம்மை
நாம் கரையேற்றி வைத்த

நம்மை மறந்து நாம்
காற்று ருசி பார்த்தபோது
நமது தலைகளில் இரவுக் குருவிகள்
குந்திப் பேன் பார்த்த கடற்கரையில் பேய் வீடு
கட்டிக் கூச்சல்
இடுகிறது

யார் செத்தார்
எந்தக் காதலனைக்
காதலி
தன் முன் பல்லால் கடித்து
துப்பித் துப்பி
சிப்பியைப்போல் குவித்தாள்
சிப்பிகளும் சரியில்லை
குணமெல்லாம் மாற்றம்

அன்பே நீ ஒரு பாத்திரத்தை எடு
நானும் ஒன்றை எடுக்கின்றேன்
ஊர் ஊராய் அலைவோம்
கடற்கரை தாருங்கள் கடற்கரை தாருங்கள் என்றென்று
ஒரு கடற்கரை பிச்சையாவது எடுத்து
படுத்து உருள்வோம்

காட்டு மாடு

எழும்பி ஒரு நெட்டி முறித்தவுடன்
பல் துலக்கவில்லை
நாள் ஓடிவிட்டது
அது ஓடிய வழி எங்கும்
வெயில் உதிர்ந்து கிடக்கிறது

ஒரு கிழவி
வெயிலைப் பொறுக்குகிறாள்
அடுப்புக்குள் வைத்து சோறு சமைப்பதற்கு

ஒரு மாணவி
பள்ளிக்குப் போனவள் திரும்பி வருகிறாள்
படித்தாளோ புத்தகத்தை கிழித்து எறிந்தாளோ
காலத்தின் வேகத்திற்கு ஏற்ற பறவையாய்
பறக்கிறாள்

நான் பறந்த நாளைப்பற்றி
நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

எங்கு தொங்கும் அது கிழிந்த வாழையிலைபோல
எங்கு பொசுங்கி மணம் எடுக்கிறதோ
காக்கை வந்து தூக்க

என் பணிகள் அப்படியே கிடக்கின்றன
சிலவற்றை அள்ளித் தரவா சூரியனே
நீ கூட்டிச் சென்ற பகலிடம்
கொடுக்க

நாளை வருவேன் செய்யலாமே என்று சொல்லும்
பெரிய ஒரு பொய்யை
நாளையும் இப்படித்தான் ஓடும்
அதை பிடித்துக்கட்ட
முடியாது
அது காட்டு மாடு
நமது ஊரில் நிற்க விரும்பாது
இரவுக் காட்டுக்குள்தான் ஓடும்
வேட்டைக்குப் போய் ஒரு பகலைச் சுட்டுவந்து
வாசலில் போட்டாலும்
காடு மேய்ந்த பகல் கறுப்பாகத்தான்
இரத்தம் ஒழுகும்

அழுக்கு

இனி என் புன்முறுவல் கிடைக்காது
சதிகாரன்
என் மின்விசிறியை பொட்டுப்பூச்சியைப்போல் ஆக்கி
சாகவைத்து
நாறவைத்தவன்

இது நல்லோர்க்கும் நாணயமானவர்களுக்குமான
புன்முறுவல்
நீ நான் காறித் துப்பும் தகுதியில் இருக்கிறவன்
எரிந்தால் எரி
இருட்டை வார்த்துவிட்டுப் போக விரும்பினால்
போகலாம்
நான் தட்டிவிட்ட அழுக்கு

உன் வளர்ப்புக் கோழிகளா ஊரார்
நீ நினைத்தபடி
கழுத்தறுக்க
உனது விருந்துக்கு

ஆமணக்கம் கொட்டையில் விளக்கெரித்து
வந்த பரம்பரை
எங்கள் மெய்யொளி போதும்
கும்மிருட்டை வெல்ல

இருட்டு என்றால் நீ மங்க
வருகின்ற
கறுப்பு ஆடு அல்ல
ஊர் தின்று திரிகின்ற
எங்கள் உள இருட்டே
இருட்டு
அதனைக் களைய உன்னால் முடியாது

எங்களுக்குள் ஆயிரம் படிகள் கடக்கவேண்டும்

உன் இருட்டு ஓர் இறந்த ஓலை
நான் கைக்குள் வைத்துக் கசக்கினால்
பொடியாகும்
எனது ஞானக் கண்களுக்கு
சதாவும் ஊர் வெளிச்சம்
நிலத்திற்குள் இருக்கும் பூதத்தையும்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்

நான் யாரு
நீ யாரு
எனக்கு நீ ஒரு சின்ன மெழுகுதிரி
நான் மலையில் ஏற்றிய விளக்கு

உன் கத்தரிக்கோல் கிலுகிலுப்பில்

கால்களென்ற கம்புத்துண்டுகள் இரண்டில்தான்
இந்தக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது
பேச ஒரு வாய்
பார்க்க இரு கண்கள்
கேட்கக் காதுகள் இரண்டுமாகி
இவனைத் தவிர
இப்படி
எந்தக் கட்டிடக் கலைஞனும் வரையமுடியாது
என்கின்ற அளவுக்கு
ஒரு கட்டிடக் கலைஞன் வரைந்து
அவனை கட்டி எழுப்பியது
புன் சிரிப்பால் வெளிச்சம் போட்டு
உள்ளம் என்கின்ற
ஒரு குளிர்ந்த நீருற்றை
இந்த வீட்டிற்கு அழகாக்கி

பழக வாருங்கள் நண்பர்களே
இந்தக் கட்டிடம் திறந்தே கிடக்கிறது
பாலோடி
தேனோடி

இந்தக் கட்டிடத்தைச் சுற்றி
எந்த வேலிகளும் இல்லை
பொல்லாத திருடன் வந்து
இந்தக் கட்டிடத்துள் நுளைந்து
கொண்டுபோக எதுவுமே கிடையாது

என் ஈரல் குலையைத் தவிர

இதன் ஈரல் குலைதான்
மனைவியும் மக்களும்
இனிக்கின்ற ஊரும்
உற்றார் உறவினரும்

இவை அனைத்தையும் அள்ளி திருடன் போவதென்பது
சாத்தியமா

அவன் சுமப்பானா

வளவு இல்லாத வீடு இது
காற்றடிக்கும் மரங்கள் இருக்காது
இழுத்து விடும்
காற்று நின்றால் இந்தக் கட்டிடமே சாய்ந்துவிடும்

வீட்டின் கூரையைப் புனரமைத்து
இதை அழகுபடுத்தி பார்ப்போர்க்கு எடுப்பாகத் தெரிய
தலைமுடியைக் கத்தரித்து
எறிகிறாயே சிகை அலங்கரிப்புக்காரனே
இறந்த கிடுகுகளை பிரித்து வீசுவதாய்

உன்னால் இப்படி ஒரு
புறாக் கூடுதான் செய்ய முடியுமா
உன் கத்தரிக்கோல் கிலுகிலுப்பில் தூங்கிவிடுகிறேன்
அடுத்தவனின் கூரை கட்டும் முறை வந்தால் எழுப்பு

ஆக்கம்

எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு சொல்
பிடிபடவில்லை
அச் சொல் ஏன் நழுவிற்று
என் நினைவில் இருந்து அந்த வண்ணச் சொல்
ஏன் இறங்கிற்று
படைப்பிற்கு
உட்பைப்போல் அதனை ஊற்றிவைக்க
தேவைப்படுகிறது
அந்த உப்புக் கல்
எனக்குள் மழை பெய்து
கரைந்ததா
என் படைப்பு வாய் பொத்திக் கிடக்கிறது

எழுத்து நேரம் மறதி தலையெடுக்கும்
நீயே மறந்து போகின்றாய் அடிக்கடி

நான் என்னை மறப்பதால்தான்
படைப்பு வருகிறது
அது இருக்கட்டும்

சொற்களென்னும் தும்பிகளைக் கூட்டிச் சாய்த்து
காகிதத்தில் அழகு ஆராத்தி குத்துவது
நீ எனக்கு காது குத்துவதைப்போன்று
சுலபமில்லை
கழுத்துச் சுளுக்கைப்போன்றும் சில வரும்
இழுத்து விடும் பேனைதான்
பேனை ஒரு பரியாரி

இந்தப் பொழுது முழுக்க அந்த வார்த்தையைத் தேடியே
பேனை கடிக்கிறேன்
பொறுமையுள்ள பேனை இது எழுத்தாளன் கோல்

ஒரு சொல்லுக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கு
பசுமாட்டுக்கு அறுகம்புல் இனிப்புத்தான்

இந்தப் படைப்பினில் அது இருந்தால் ஒரு மணிப்புறா
இதில் உட்கார்ந்திருப்பதைப்போன்று
இருக்கும்

அது இல்லாமல் பொசுங்கிற்று காகிதத்தில் என் படைப்பு
எண்ணெய் விடாமல் பொரித்த கோழிமுட்டை
இது

அந்தச் சொல் போனால் உனக்கு வேறு ஒரு வண்டு
இல்லையா தூக்கிவைக்க என்று எனக்கு நான் கேட்போது
இல்லை ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு உலகம்
வேறு வேறு நபர்கள் என்று
பதிலும் நான்தான் தந்தேன்

எனக்குள்ளும் பலர் இந்தச் சொற்களைப்போன்று
நானும் ஒருவனின் ஆக்கம்தானே

குடிமக்கள்

எழுத்துதான் என்னை அரசனாக்கியது
ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையே எனக்கு அமைத்துத் தந்தது
சொற்கள் எனது குடிமக்களாகின
எனது உத்தரவுக்கு அவை பணிந்து
கவிதையாகின்றன

எல்லாமும் எனக்கு எழுத்துதான்
இருண்டு கிடந்த என்னை
பால் வெளிச்சம் உள்ளவனாய் ஆக்கி
பிரகாசிக்க வைத்ததுமல்லாமல்
நான் பல்லுக்குத்தும் ஆயுதமாகவும்
அது ஆகி
என்னைப் பாதுகாக்கின்ற ஒன்றாகவும்
அதுவே இருக்கிறது

இந்தக் கடதாசி உழுகிறவன்
கதிர் அறுக்க மாட்டான் என
பலரும் சொல்லியபோது
என் வாழ்க்கையில் வந்து
மழையாகப் பெய்தவளே
உனக்குத் தெரியும் என்னுடைய அத்தனையும்
எழுத்தால் நான் ஏமாந்து இருக்கிறேனா

உனக்கு ஏதும் குறை வைத்தானா
இந்த எழுத்தாளன்

ஒரு மன்னனின் மனைவிபோல் வலம்வரவில்லையா
இந்த எழுத்தால்

என் எழுத்து உன்னைப் பார்த்து
சிரிக்கவில்லையா

நான் மூச்சு விடுவதே இந்த எழுத்தால் அல்லவா
நீ அதற்குள் எத்தனை இடங்களில் மிதந்திருக்கிறாய்
தாமரையே

ஒரு சோடிப் புறாப்போல நாம் பறந்தாலும்
நமக்குச் சிறகாக என் எழுத்துதான் இருக்கிறது

எனக்கு ஈட்டி இறகு என் எழுத்து
இதை இழுத்துப் பிடுங்க எவருக்கும் முடியாது
முயன்றவர்கள் தோற்றார்கள்
பின் என் இராஜ்ஜியத்தில் வந்து
குடியேறிக் கொண்டார்கள்

ஆயுதம்

எல்லோரையும் குத்துகின்ற முள் இல்லை எனக்கு
எனது பூ ஆய கோடரியால் எனது அடியை
கொத்துகிறவனைக் குத்துவேன்
ஆய் அந்த முள் இருக்கிறது

மலர் வேண்டுமென்றால்
அதை ஆய்ந்து எடுக்கவும்
ஓர் இங்கிதம் இருக்கிறது
மரங்களும் உசிநு
மனிதனும் மரம்

என் மண்டையில் ஏறித் துள்ளி
என்னை அலுக்குலுக்கவைத்து
நான் விரிக்க வைத்திருக்கும் மொட்டுகளையும்
கொட்டச்செய்வோனை

என் முள்ளை நீட்டி
முகத்தில் கீறுவேன்
ஆறாத தழும்பு வைப்பேன்

முள் எனக்கு ஆயுதம்
என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள
நான் ரோஜா

முள் விலக்கி
மரத்தை மரமாகக் கவனித்து
நாக்கு கசங்கிவிடாமல்
பூக் கொய்யத் தகுதியானோன் வருக
கை நிறைய பூக் கொண்டு செல்க

கொல்லனின் உலையில்
கத்தி அலவாங்கு தயாரித்ததைப்போல்
தயாரித்த கீழ்த்தரத்துக் குரங்குகளே
கவனம் மரத்தில் பூ ஆய்வது

செங்கட்டியிலும் பண்பான
நாகரீகம் உயர்ந்த
செங்கட்டிகள் இருக்கின்றன

இந்தச் செங்கட்டிகள் என் மலர் கொய்யலாம்
முட்டாள் செங்கட்டிகளை தட்டி உடைக்க
மேசன் அகப்பை உண்டு

சுருட்டி எறிந்த கடதாசி

நான் தூசி

துரும்பு

யாரோ சுருட்டி எறிந்த கடதாசி

இந்த உலகத்தில் அடிக்கின்ற காற்றுக்கு

ஆங்காங்கே பறக்கிறேன்

எனக்கு இங்கு நிற்க

நிரந்தரமாய்

எதிலும் இடமில்லை

நான் ஏவி விடப்பட்ட பிசாசு

அலைகிறேன்

சிலரைப் பயமுறுத்தியும்

என்னை நானே கேவலமாக்கியும்

காட்டுகிறேன்

இந்த அவனியில்
 எனது காலை ஊன்றப்போய்
 தோற்கிறேன்
 இங்கு கால் ஊன்றுவது
 மனிதனுக்கு முடியாதென்ற
 உண்மையை விளங்கத்தான் நாள் எடுத்தது
 அதை வண்ணத்துப் பூச்சிகள்தான்
 எடுத்து விளக்கின
 இரும்பாலே ஆனதென்று இங்கு எதுவுமில்லை
 எல்லாம் இளநீரும் குரும்பையும்தான்
 நாள் கூடிப் பழுத்தால்
 விழுந்துதான் ஆகவேண்டும்
 எங்களைப்போல் நீயும் ஒரு
 வண்ணத்துப் பூச்சியே
 என்றென்று

நான் குந்தியிருக்க வந்தவன்
 குதிக்க முடியாது
 என்காலில் ஒரு நரம்பு சுழுக்கினால்
 நான் மின்சாரம் போன வானொலிப்பெட்டி
 பாடல் தங்காது

நான் பாடிடும் பாட்டெல்லாம்
 பொய்யானது
 யாருடைய செவிக்குள்ளும்
 இருக்காது

பதில்

இரவு பத்துமணிக்கு கிளம்பிற்று இரும்பு
ஆகாயக் காட்டில் பறக்கத் தொடங்கியது

மரம் இல்லை
மடு இல்லை
ஆகாயக் காட்டுக்குள்
ஒரு மான் ஓடவில்லை
இரும்புதான் இந்தக் காட்டுக்குள்
சிங்கம்
சீறிக்கொண்டே இருக்கிறது
காற்று வேர் விட்டு
ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது

காற்றுப் புகாத இரும்புக்குள்
காற்றுக் குடித்து பறக்கும் இரும்புக்குள்
நானே என் அடியை
அசைத்து விடுகிறேன்
என்னில் இருந்து ஏதேதோ உதிர்ந்து
எனக்குத் தெரியாமல் புதியவைகள் நுளைந்து
பொட்டுப் பொட்டாய்
எனக்கு வெளிச்சங்கள் உண்டாக
மிரண்டானா சைத்தான்
விமானம் புரண்டு நிமிர்கிறது

இரும்புக்குள்
என்னை அறியாமல்
கண்ணயர்ந்த ஒரு கட்டத்தில்
தோளில் தட்டி
பழம் தருகிறது
சாயம் தீட்டிய
உதட்டுப் பூச்செடி

எனக்குப் பயமாக இருந்தது
என் கை விரல் அதன் விரலில் பட்டு
நான் உடைந்த சத்தமே கேட்டது

நான் சுத்தம்
நான் சுத்தம்
எனக்கு எந்தப் பழமும் தேவையில்லை
இப்போது பட்டினியே இனிக்கிறது
நான் போகும் பயணத்தை நினைக்க
வயிறு நிறைகிறது
கோடான கோடிக் கனிகளும் ஈடில்லை
இந்தப் பயணத்தின் நினைப்புக்கு
இப் பயணத்தை நினைத்து
வருகின்ற தூக்கம்
பால் குடித்தமாதிரிச் சுவை

இது
எந்தக் கனவுப் பூனையும்
நக்காத பால்

விடிய விடிய உறங்காத இரும்பு
உறுமும் இரும்பு
இந்தப் பனிக்குள்ளும் நடுங்காத இரும்பு
சிறகு இருந்தும்
அசைக்காத இரும்பு
பறந்துகொண்டேயிருக்கிறது

நான் வெள்ளை ஆடையுடன்
மலர்ந்தபடி இருக்க
பக்கத்தில் இருந்து மேய்கின்ற மேகங்கள்
மடிக்குள் வரவா
எனக் கேட்டும்
வாயில்லை எனக்கு
பதில் சொல்ல
ஒருத்தனுக்கான பதிலாகவே
நான் இருந்தேன்

இந்தப் புவை நோண்டித் தா

திமிர்பிடித்த சேவல்
ஏறிக் கூவுகின்றபோது
சொல்கிறது
என் தலையில் இருப்பது
பூ இல்லை
நெருப்புத் தணல்
நான் நினைத்தால்
இந்த ஊரைப் பொசுக்குவேன்
எல்லோரையும் அழிப்பேன் என்று

நமது ஊரை இந்தக் கோழி
கிழித்து எறிந்து குப்பையில் கிடக்கும்
காகிதம் என்று நினைக்கிறதாக்கும்

வானம் இருட்டுகிறது
மழை பெய்து வெள்ளம் ஓடினால்
இதை மடித்துச் சுருட்டி கப்பல் செய்தும்
விளையாடுமாக்கும்

இந்தக் கோழிக்குத் தெரியுமா
பத்துப்பேர் குருடர் இருந்தாலும்
இந்த ஊரில்
இரண்டு பேராவது
நல்ல பார்வை வெளிச்சமுள்ளோர்
வாழுவது

இதன் கூக்குரலில் ஏமாந்து
பாதிப்பேர் நடுங்கினாலும்
மீதிப்பேர் இருக்கிறார்கள்
இதன் முட்டாள்தனத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்க

வாசம் இல்லாத பூ ஒன்றை
வைத்திருக்கும் கோழி
ஒரு குழந்தை
விளையாட
இந்தப் பூவை நோண்டித் தா
என்று கேட்கிறதா

இதன் பூவால் யாரும் மாலைகட்டி
கையாலாகாத ஒருவனுக்கேனும்
போட்டிருக்கிறார்களா

ரோஜாப் பூவைப்போல்
மல்லிகைப் பூவைப்போல்
தலையில்
ஒரு மலரை வைத்திருந்தால்
என்னைக் காதலி
என்று
என்னையே கூப்பிட்டிருக்கும்

இரவு

கொஞ்சம் பணம் வேண்டும்
என் உடம்பு என்ற
வயலை
விற்கப்போகிறேன்
வாங்க ஆள் உண்டா
வயலோ வயல்
எவ்வளவு வேளாண்மைகள்

கண் குருவி பறக்கும் வயல்
முத்து முத்தாய் வியர்த்து
வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சும்

நோய் நொடிகள் வந்து
பயிர் வாடிப் போகாமல்
பசளை போடுகின்ற வாய்க்குள்
ஒரு முதலை படுக்கிறது
நாக்கு என்ற பெயரில்
கொஞ்சம் கவனம்
எட்டிக் கடக்கவும்

இந்த வயலைச் சுற்றி
போட்டிருக்கும் வேலி
ஆடைதான்
ஆமை நெஞ்சுக்குள் இருக்கிறது

என் தாராப்பிட்டியாம் திரு முகத்தில்
நாட்டி வைத்த கம்பு
மூக்கு

உதட்டுக்கு மேலே
நான் பிடுங்கிப்போட்ட
களைகளைப்போல
மீசை

இந்த வயல் விளைந்தால்
வெட்டிச் சூட்டிக்க
மெஷின் வந்து போக
உறுதியாய்
போடப்பட்ட
வயல் பாதைகளைப்போல
அடித்தொடைகள் இரண்டு

விற்கப்போகிறேன்
கொஞ்சம் பணம் வேண்டும்
என்கிறேன்

இரவுதான் வாங்கியது
விடியும் வரைக்கும் நான் உன்னை
சொந்தமாய் வைத்திருக்கிறேன்
விடிந்ததும் திருப்பித் தருகிறேன்
காசு வேண்டாம்
எழுந்துபோ என்று

ஓளவரசனின் செல்லக்குட்டி

தனது வாலில்தான் வானம் இருப்பதாக
பூனை நினைக்கிறது
மழைக்குள்
விளையாடுகிறது

மழையைப்
பூசுகிறது உடம்பில்

வாய்க்கு ருசியான
மழையே என்று
ஓதுகிறது

ஒரு துளியை
உருட்டக் கால் எடுத்து
ஏமாறுகிறது

நான்தான் வானத்தில் கட்டிய கயிறு இது
என்று
ஊஞ்சலாடுவதற்கு
தாவிப் பிடித்து மழையை
சறுக்கி விழுந்து
தொப்பாகிக் கிடக்கும் பூனை

வீட்டுக்குள்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
என்னைக் கண்டு
வெட்கித்து
கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி
என்ன நினைத்ததோ தெரியாது
திடீரெனத் துள்ளி
மழைக் கயிற்றில் சிக்கி
சுருண்டு
சத்தமிட்டபடி
எழுந்து
தலையை நிமிர்த்தி

ஒரு முக்கல் முக்கிவிட்டு
ஒடுகிறது

வானம் என் வாலில் இருந்தால்
எனக்குத்தான் அவதி
ஒரு பித்தளைப் பாத்திரம் வாலில் இருப்பதைப்போல்
அது இருக்கும் இடத்தில்தான் இருக்க வேண்டும்
தூக்கி வைத்துவிட்டேன்
வானத்தை
என்பதாக

புறுபுறுத்து
புறுபுறுத்து
புளியாணம் குடித்த பூனையாகி

நமது ஊஞ்சலுக்கு வா பூனை
நாம் ஆடுவோம்
இந்தச் சிக்கல் ஒன்றும் வராது

உன்னைப்போல்
பெரிய பெரிய
ஆசைகள் இன்றி
எனது சக்திக்குள்
நானே கட்டி
ஓர் இளவரசன்போல
ஆடுகின்ற ஊஞ்சல்
எனது விமானம்

இதுவும் நமக்கு ஊர் சுற்றிக் காட்டும்
நீ இருந்து இதிலே
இந்த இளவரசனின்
செல்லக் குட்டியாய்
கண் சிமிட்டினால்
விமானம் பறக்கும்போது விளக்கு எரிவதாக
அது இருக்கும்

உடுப்பு வேண்டுமோ வெயிலே உமக்கு

வெயிலுக்குள் போகிறேன்
சுடவில்லை
என்னுள் ஆயிரம் நிழல்மரங்களை
நாட்டியிருக்கிறேன்
என்னைத் தீண்ட வரும் வெயில்
தனது மிளகாயை
என் நிழலில் கரைத்துவிட்டு
பல் கூசி நிற்கிறது

ஒரு காலத்தில்
வெயிலுக்கு நான்
மாம்பழமாக இருந்தவன்
விடிந்ததும்
வெயில்
என்னில் ஏறித்தான்
தேங்காய் பறிக்கும்

கவிதை என்ற ஆயுதமொன்று
என் கைக்குக் கிடைத்த பிறகு
என்னைத் தோண்டினேன்
எனக்குள் இருந்த கல்லையும் முள்ளையும்
அள்ளி எறிந்தேன்

ஒரு புதிய விளைநிலம்
எனக்குள் உருவானது
மூச்சுக்கு மூச்சு
அதில் என்னை நாட்டி
தோட்டமே போடுகிறேன்

நிழல் சோலையாகிவிட்டேன் நான்
என்னைத் துவைத்தெடுத்து
எனக்குள் அடுக்கிவிட்டேன்
சுத்தமாக

இந்த வெயிலுக்கு உடுப்பு இல்லையெனில்
என்னை நான் கொடுக்கலாம்
என்னை உடுத்துக்கொண்டே இந்த வெயில்
மரியாதையோடு ஊரில் திரியலாம்

உடுப்பு வேண்டுமோ உனக்கு
உனக்கு வெயிலே
வந்து அணிவதற்கு மறைவான இடம்
நான் உனக்கு
என்னை நீ உடுத்துத் திரியும்போது
உன் உள்ளத்தில் மழை வரும்
ஊர் நனையும்

உயரம்

தன்னை உணர்ந்தவன்
இந்த உலகத்தை அறிந்தவன்

தீயை மிதிப்பவன்
நல்ல தெளிவு வந்த மனிதன்

தான் கழித்த சிறுநீரையும் ஆராய்வான்
அதில் ஏதும் ஊத்தை கலந்துகொண்டதா
தற்போது நான் கெட்டு
குட்டிச் சுவராகினேனா

என்னில் துர்நாற்றம் சேர்கிறதா
என்றெல்லாம் அறிய

சிறுநீர் கழிப்பது பெரியவர்களுக்கு
அற்ப வேலையில்லை
ஒருவனின் உடம்பையும் உளத்தையும்
சிறுநீர் விளக்குகிறது

அவர்கள்
அதைக் கழிக்கும்போது
அளவுக்கு அதிகமாகவே
பயப்படுகிறார்கள்
தங்களின் தூய்மைக்கு
ஏதாவது
மாக ஏற்பட்டு
சிறுநீர்
அசுத்தமாகி வந்துவிடக் கூடாதென்று

தன் சிறுநீரை சுத்தமாக வைத்திருக்க விரும்புவோர்
அதைக் காணும் இடத்திலெல்லாம்
விடமாட்டார்கள்
தங்களை
தாங்களே பார்க்க
ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தையே
தெரிவு செய்வார்கள்

சிறந்த மனிதனுக்கு
அவன் சிறுநீர்தான்
அவனைக் காட்டுகின்ற கண்ணாடி
இந்தக் கண்ணாடி உடைந்ததென்றால்
எல்லாமே போச்சு

ஆற்றில் மிதக்கின்ற தாமரையே
கட்டிடம் உயர்ந்து நிற்பதால்
அது உயரம் என்று நினைக்காதே
நீதான் அதைவிட உயரம்
எப்போதும் உன் சிறுநீரை ஆராய்ந்தபடி
மிதக்கிறாயே

உன் சோறு

ஒரு காலத்தில்
எனது வாசலில்
ஒரு பூனைக்குட்டி வரும்
எனது எச்சில் சோற்றைச்
சாப்பிடும்

மியோவ் மியோவ் என்று
என் பின்னால் கத்தி வரும்
அது வளர்ந்து
மீசை முளைக்க
நிறைவேறாக் கனவு ஒன்று
கண்டது
அதன் மிச்சச் சோற்றை
நான் சாப்பிட வேண்டுமென்று

ஆசையைப் பார்
நான் வளர்த்த
பூனையின் ஆசையைத்தான்
பாரேன்

எனக்கு சோறுவைக்கத் திரியும்
எனது அன்புப் பிராணியே
நினைவிருக்கிறதா உனக்கு எனது வாசலில்
பேண்டு கழித்தது
அதை முதலில் வந்து
துப்பரவு செய்
இன்னும் உன் நாற்றம் திரிகிறது

என் வாசல் மண்
ஒட்டிய உனது காலை
கழுகிவிட்டாயா

இப்போது செருப்போடுதான் நடக்கிறாயா

நல்லது

உனது சோறு தின்ன நான் வருவதாக இருந்தால்
நீ மனிதனாகத்தான் வரவேண்டும்
விருந்துக்குக் கூப்பிட்டு
மியோவ் என்று கத்திவிடக் கூடாது
எனது பெயர் சொல்லி நீ என்னை
அழைக்கவேண்டும்
தயக்கமின்றி

வந்து

என் வாசலில் குந்தாமல்

வீட்டுக்குள் இருக்கும் கதிரையில் இருந்து

உன் வாலை நாக்கினால் நக்கி

சுத்தம் செய்வதை தவிர்த்து

அனைத்தையும் உன் வீட்டிலேயே செய்துகொண்டு வந்து

ஒரு மானமுள்ள பிறவியைப்போல் நடக்கவேண்டும்

உன் சோறு தின்கிறேன்

மயிர்த் தோட்டம்

தாடி வளர்ந்தபோது
அதை வேடிக்கை பார்த்த முதல் ஆளும் நான்தான்
மீசை அதன் தம்பி
அவன் ஏற்கனவே வளர்ந்திருந்தான்

பால் வழிந்த முகத்தில்
பயிர் வளர்ந்து வயல் கறுத்து
கண்ணாடி முன் நின்றால்
என் கண் குருவி பறந்து
ஒரு தோட்டத்தை வாங்கியவன்போல
ஆகினேன்

காய்கறிகள் பறிக்கவில்லை
பழவகையும் இல்லை
தையலுக்கு உதவுகின்ற
நூலாகவும் இல்லாத
மையிருட்டுக் காடாக
இருந்த என் மயிர்த் தோட்டம்

மெல்ல மெல்ல
வெள்ளை விழுந்து
யாரோ கொளுத்திவிட்ட
காடு பற்றி எரிந்து
சாம்பல் பிடித்ததுவாய்
என் வயதைச் சொல்கிறது

மயிருக்கும் வாய் இருக்கு
இந்த உடம்பில்
ஒவ்வொன்றும் பேசுவது

தலைமுடி உதிர்ந்து
அல்லது வெளுறி
நீ யார் என்று என்னைக் கேட்கவில்லையா

தோல் சுருங்கிச் சரசரத்து
சிரிக்கிறதே

இந்த உடம்பில் இருக்கின்ற
அனைத்திற்கும் வாய் உண்டு

என்னிடமும் பாட்டு உண்டு
என் தாடி மீசைப் பாடல் இது

வெள்ளைச் சோறுகள்

இந்தப் புழுக்களின் தீனிக்கு
தீன் தேவைப்படுகிறது
பசிக்கிறது
கொண்டுவா
மூக்குவரைக்கும் நிறைக்கட்டும்
நிறைத்துவிட்டுத் தூங்கட்டும்
மணக்க மணக்க தின்ற தீன்
சமித்து
ஏதோ ஒன்றாகி
கழிவதுதான் மிச்சம்
கொஞ்சம் அவசரமாய் எடு

பறக்க வந்திருக்கும் ஒரு மின்னல்
கொட்டாவி விடுகிறது
கேட்கிறதா
உன் வானொலியில் பாட்டுப் போகுதென்று
நினைக்கிறாயா
கொட்டாவின்தான் இப்போது பாட்டு

சோறு தீய்கிறது
மணம் வருகிறது
அடுப்பை தணித்து வை

பாத்திரத்தில் அள்ளிப் போட்டால்
வெள்ளைச்சோறு
கலகலக்கும் நம்மைப்போல்

நமக்குத்தான் என்ன குறை
வீசி முளைத்த கீரைப்பருப்புபோல் பச்சைப் பசேலென்ற
நாக்குழிப்புழுக்கள் இரண்டு
நம் வாழ்க்கையைக் கொத்திப் புரட்டி நமக்காக
மகிழ்ச்சியை பயிரிட்டு
அறுவடை செய்து தருகின்றோர்

அவர்களும் வரலாம். இனி

ஆக்கிய மீன் ஓடிற்றா
என்ன தேடுகிறாய்

அரிந்துவைத்த காய்கறிகள்
முளைத்து
சட்டிக்குள் எழும்பி படர்வதுபோல்
புகை

கண் இருட்டிவிட்டது
இந்த விளக்கை
பசி

நூர்த்து

உணவு தந்து
இதை
திரும்பக் கொளுத்து

மாலையும் பாடலும்

மழை

துளி துளியாகப் பொறுக்கி
ஒரு கோப்பைக்குள் சேகரித்து
குலுக்கித் திரிகிறது குழந்தை

ஓரிடத்தில் நின்று
தான் சேகரித்த துளிகளை
கணக்குப் பார்க்கிறது

ஒரு மாலை கோர்க்கப் போதும்
கோர்த்து
கழுத்தில் போட்டுக்கொண்டு
நாளை
பள்ளிக்குடம் போகலாம்
அருகில் இருக்கும் கூட்டாளி
தொட்டுப் பார்க்க
என்று நினைக்கிறது

குழந்தையின் கற்பனைகளை
பசளையிட்டு
வளர்த்துவிடுகிறது மழை

எனக்கும் சில பாடல்களைத் தருகிறது

மழை

எனது சிந்தனைகளையும்

மின்னலைப்போல

துளிர்க்கச் செய்கிறது

மழை ஓய்ந்த பிறகும்

எனக்கு மழை அழகுப் பாடல்கள் வருகின்றன

நானும் குழந்தையாகி பாடிக் காட்டியபோது

எனது பாடல்களில் சிலதையும்

குழந்தை எடுத்து

தன் செவிகளுக்குள் கொண்டு சென்று

கேட்டுக் கேட்டு ரசிக்கிறது

தான் வரும் பாடல்களை

மீண்டும் மீண்டும்

வரும்

மழைகளில் கழுகி

ஒரு தூசு படியாமல்

வைக்கிறது

இவற்றை எடுத்துப் போகலாம்

பாடசாலைக்கு

காலைக் கூட்டத்தில் பாடலாம்

என நினைக்கும் குழந்தையின் கற்பனை

மேலும் வளர்கிறது

தேன் உதிரும் மழைகளில்

ஒரு சதமும் செலவு செய்யாமல்

மீன்களின் செதில்களில் சட்டை

குளிரும் ஒரு மனிதனாகி
நான் போகுமிடமெல்லாம்
கூடவே வருகிறது

இணை பிரியாத நண்பனாகிவிட்டது
என்னை இடுக்கிக்கொண்டது

என் தலைமுதல் கால்வரைக்கும்
அது உறவுகொண்டாடி
களிப்பதனைப் பார்த்தால்
என்னை விழுங்கிவிட்டதைப்போல் இருக்கிறது

போர்வையை அது பகிடிபண்ணி
மதிய நேரத்திலும்
நகங்களால் என் உடம்பைக்கீறி
கோழிக்குஞ்சியைப்போல் என்னை
நடுங்கவைத்துவிடுகிறது

நான் குளிரைவிட்டும் மீளமாட்டேனா
அதற்குப் பயந்து எப்போதும்
போர்வைக்குள் பதுங்கி ஒடுங்கும் இந்த ஓணான்
வால் எடுத்து ஆட்டுவது எப்போது

குளிருக்கு ஒரு கோப்பைத் தேநீர்
பருகுங்கள் என்று
நீ தருகின்ற தேநீரையும்
குளிரே வாங்கிக் குடித்து கை கசக்கும்போது
அடுப்பில் எரிகின்ற நெருப்புமல்லவா
இந்தக் குளிரால்
சிணுங்குகிறது

காலையில் விழித்தால் பறவைகள் இல்லை
அவற்றின் பாட்டுகள் இல்லாமல் பொழுதுகள்
விடிகின்றன
இறகுகள் கூதலால் அவிந்து
அவை கொட்டிவிட்டன

ஒரு காலத்தில் குளிர் நீங்கி
நாம் மீண்டால்
பறவைகளின் இறகுகளைப் பொறுக்கி
நாங்கள்தான் தைத்துக் கொடுக்கவேண்டும்

நூல் இருக்கிறதா

இந்தக் குளிருக்கு இன்னுமொரு சட்டை தைக்க
தையல் இயந்திரத்தை இயக்குகிறாய்
குளிரையே வெட்டி குளிரையே தைப்பதைப்போல்
தையல் இயந்திரமும் கத்தரிக்கோலும் நீயுமாக
பணி ஆற்றுக்குள் மூழ்குகிறீர்கள்
மீன்களின் செதில்களில்
சட்டை தைக்கவா

யாரோ ஒரு கவிஞன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்

அவள் முகம்போன்று
மிதந்து
ஆற்றில் விழுந்துகிடக்கிறது
நிலவு

நான் போனேன்
காற்று வாங்க
கை காலை உஷாராக்கி
தெம்போடுவர

ஆற்றில் நிலா விழுந்து
ஆறு புல்லரித்து
கரை வந்து வந்து அலைகள்
என் கால் நக்க

எட்டிப் பிடித்து
நிலாவை
இடுக்கி வரச் சொல்கிறது மனம்

காதல் மகாராஜாக்களின்
தலையணையல்லவா
நிலவு
நான் எடுத்து வந்தால்
அவர்கள்
தரையில் படுப்பாரே

யாரோ ஒரு கவிஞன்
இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருப்பான்
திறந்த பேனையுடன்

நான் தூக்கிவர
அவன் ஆத்திரத்தில்
தன் பேனையை எறிந்து முறித்துவிட்டால்
இந்த நிலாதான் அழும்

கவிஞன் எழுதி எழுதித்தான்
இதற்கு
இவ்வளவு அழகு

கவிஞன்தான் நிலாவுக்கு சவர்க்காரம் தேய்த்து
குளிப்பாட்டுகிறவன்

ஆத்திரப்பட்ட ஒரு கலைஞன்
தான் தின்ற தட்டை
முள்ளுப் பொறுக்க
தூக்கி வீசியதைப்போல
இப்போது கவிழ்ந்து கிடக்கிறது
வெண்ணிலவு

ஆமைகள்
முட்டையிடுமா
இன்றிரவு
நிலவுக்குள்

யானை

சமையலறைக்குள் வருவது பூனை மட்டுமல்ல
நிலவும் வரும்

திருமணத்திற்கு சோடித்திருக்கும் பெண்ணைப்போல
பளபளக்கும்
கத்தியில் தனது முகம் பார்க்கிறது
நிலா

குடிக்க
கோப்பைக்குள் வைத்திருக்கும் நீரில்
ஆடை கழற்றாமலே
விழுந்து குளிக்கிறது
கோடையில் குளங்கள் காய்ந்துவிட்டனவா
ஊருக்குள் யானை வருவதைப்போல்
வீட்டுக்குள் வந்து

ஒவ்வொரு பொருளாகத் தொட்டுத் தொட்டு
எதையும் தொடாமல்
தான் சுத்தக்காரன் என்கின்ற நிலா

விளாம்பழத்தைக் கண்டு
உலகம் இவ்வளவுக்குச் சிறுத்துவிட்டதா
இந்தச் சின்னஞ் சிறிய பூமிக்குத்தானா
நான் பூரணை என்று வளர்வது
என் நகத்துண்டு போதுமென்று
நினைத்துக் கசிந்து பெருகி ஓடுங்கால்

உடைக்காமல் இருக்கின்ற முழுத் தேங்காயைக் கண்டு
அட பார்த்திருக்கப் பெருத்துவிட்டதே
ஆச்சரியமான உலகம்
வெண்ணிலவான எனக்கும் இது
புதிராகத்தான் இருக்கிறது
உடம்பெல்லாம் வியர்க்கிறது
நடந்த களைப்பு ஓர் ஊர் மேய்ந்த களைப்பு
துருவிலையில் கொஞ்சம் குந்தியிருக்கிறேன்
ஓடிடுமா குதிரை நான் ராஜகுமாரியல்லவா
என
புகுந்து விளையாடும் இந்த நிலவால்

சமையலறை எங்கும் பால் மயம்

கதவைச் சாத்த மனமில்லாமல்
இருக்கின்றாள் ஒருத்தி
நான் நித்திரையைத் தோண்டித் தோண்டி
கனவுகளை எடுத்தெடுத்து நீட்ட

வாப்பா

நகம் வெட்டிப் போட்டதாக
சின்னதாய்
ஒரு கவிதை
வந்து விழுந்தது

அதன் நெஞ்சு நிறைய
இந்த வயல்வெளியும்
வேளாண்மைகளில் ஆடும் குருவிகளும்
இருந்தன

இரத்தமாக
ஓடும் ஆறுபற்றிய சில வரிகள்

உன்னை ஏந்திக் கொள்ள
அது விரும்பவில்லை

நகத்திற்குள் இருந்த அழுக்கைப்போன்று
யாரையும் வைத்திருக்கத் தெரியாத
எனது கவிதை

இந்தக் காலைச் சூரியனைக்கூட
தன் ஆடைக்குள் வைத்து
யாருக்கும் எடுத்துக் காட்டாமல்
தள்ளிவைத்து

அதன் கொண்டையில் சில மழைத்துளிகளை சூடிக்கொண்டு
நேற்று மாலையில் பெய்ததை நினைவுவைத்து
கூத்துப் போடுகிறது குழந்தையைப்போல்

என்னைப் பார்த்து
வாப்பா என்கிறது

இந்த வயலோரம் பிறந்த இதனை
நடை பழக்கிக் கூட்டிப் போகிறேன்
எனது ஊருக்கு

இதற்கு விளையாட்டு வண்டியும்
நான்தான்

வாழ்க்கை என்கின்ற வைக்கோல்

ஒவ்வொரு மூச்சுக்கும் இந்த வண்டி
உருண்டுகொண்டிருக்கிறது

இரத்தமும் சதையுமான இந்த வண்டி

எலும்பாலும் தோலாலும் இணக்கப்பட்டது

உள்ளே ஒரு கோழிக்குஞ்சு
இருந்து தீன் பொறுக்க
அந்தக் கோழி சொற்படிக்கே
தன் நிறத்தை ஆக்கி
ஒடுகின்ற வண்டி
கோழிதான் சாரதியாக இயங்குகின்ற வண்டி
தன்னில் ஒருத்தரையும் ஏற்றாது

இந்த வண்டியை யார்பிடித்து
நிற்பாட்டி வைத்தாலும்
இது உருளும்
இது நிலத்தில் விழுந்த அன்றே
ஓடத் தொடங்கியது
இது இறங்கும் ஒரு குழிக்குள்
அதுவரைக்கும் இது ஓடும்
அக் குழிதான் இதன் வீடு
இங்கு வசிப்பதெல்லாம் பொய் வீட்டில்

இது வாழ்க்கை என்கின்ற வைக்கோலைச் சுமந்தபடி
உருளுகின்ற வண்டி
வெறும் ஊத்தை வண்டி
பெரும் மழையில் கழுகினாலும்
இதன் அழுக்குப் போகாது
இதன் அழுக்குத் தீர்
நெஞ்சு என்கின்ற இயந்திரத்தை
கழுகிப் பூட்டவேண்டும்

யார் கழுகிப் பூட்டியுள்ளார்
ஓடுகின்ற வண்டிகளில்

ஊரெல்லாம் பல வண்டி
உருண்டு புகை வருவதனால்
என் கண்ணை எரிகிறது
ஒரு கவிதை கட்டி முடிப்பதற்குள்

உனக்கும்

தனித்திருத்தலானது
ஓர் உன்னத உலகத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு
தன்னை உருவாக்குவது
தன்னை ஒருநிலைப்படுத்தி
எந்தச் சலனங்களுக்கும் ஆட்பட்டுவிடாமல்
கண்ணாடியாகி
தன்னில் வெயில் பட்டால்
பட்டொளி வீசச் செய்வது

நீ தனித்திருத்தலில் ஆசைப்படுகிறாயா
வாய் ஊறுகிறதா
ஆம் என்றால் சாதிப்பாய்

சாதித்தவர்களெல்லாம் தனித்திருந்து
தம்மைச் செய்தவர்கள்
சிந்தாமல் சிதறாமல்
ஒரு சிரட்டைக்குள் தம்மை
அள்ளிவைத்த அளவுக்கேனும்
அள்ளிவைத்தவர்கள்

தமக்கு வேலியிட்டு
தம்மை ஒரு பூந்தோட்டமாய்
தோட்டம்போட்டு
அழகுபடுத்தினார்கள்

வீசிய காற்றைக்கூட சுத்திகரித்தவர்கள்
அவர்கள்
தம்மிலேயே தைலம் வடித்து
தங்கள் தங்கள் தலைகளில் பூசியவர்கள்

அவர்களிடம் பேசிப்பார்
வாயே திறக்காமல் பேசுவார்கள்
அவர்களின் ஒவ்வொரு இமை வெட்டுகளிலும் கோடான
கோடித் தத்துவங்கள் உதிரும்

எந்த நேரமும் அவர்களுக்குப் பின்னால்
ஒரு விளக்கு
எரிந்துகொண்டிருக்கும்
அவர்களை இருளாக்காமல்
அவர்கள்
தங்களில் தாங்களே
புத்தகம் வாசிப்பார்கள்

உனக்கும்
தனித்திருத்தலில் விருப்பமா
உனக்குள் இருக்கும் உன்னைத் துரத்து
உன் நாயைக் கட்டிப்போடு

எங்கள் கடப்படியில் இப்போது றபான் சத்தம்

துயர் மிகுந்த வானம்
தன் வறுமை போக்க
பூரணை என்று சொல்லி
றபான் அடித்துத் திரிகிறது
தெருக்களெல்லாம்
ஊரில்
சில்லறைகள் சேர்த்தபடி

மக்கள்
அள்ளி அள்ளிக் கொட்டுகிறார்கள்
வானத்தின் மடி நிறைகிறது
எண்ணிக் கணக்கெடுக்க
நம்பிக்கையான நீ வா
என்று என்னைக்
கூப்பிடுகிறது
போகவா

நெருப்பு விழுந்து
வானத்தின் வேளாண்மை
இந்தமுறை உட்டுப்போனது
நட்டம்

பஞ்சப்பட்ட வானம்
வாங்கிப் பிழைக்கத் தெரியாதது
கொடுத்தே பழகியது
இந்த நிலை வந்ததும்
ஆடிப்போனது
தன்னிடம் இருந்த சொத்து
இந்த றபான்தான்
மானத்தை விட்டு
கொட்டி
கை நீட்டி வாங்குகிறது

உங்கள் வாசலுக்கும் வரும்
கடப்புகளைச் சாத்திவிட வேண்டாம்

ஓர் உடுப்பு வாங்கி
இரண்டொருநாள் உண்டு தின்று
கைச் செலவுக்கும் ஏதாச்சும் மிஞ்சும் அளவுக்கு
நான் கொடுக்க இருக்கிறேன்

எங்கள் கடப்படியில்
இப்போது
றபான் சத்தம்

எவருக்கும் எந்த நாளும்
ஒருநாள் இல்லை
காலம் மாறும்
கீழ் மண்
மேல் மண்ணாய் போகும்
மேல் மண்
கீழ் மண்ணாய் ஆகும்
எந்த ராசாவும் இப்படித்தான்
என எனது அண்டை வீட்டுக்காரன்
தான் சாப்பிட்ட பீங்கானைக் கழுகி ஊற்றுவதும்
கேட்கிறது

எலி

சுவாசம் என்பது என்ன
நமக்குள் ஓர் எலி இருந்து
கொறித்த மணி போக
துப்புகின்ற உமி

எலி வெட்டத் தளைத்து
வெட்டத் தளைத்து
நிமிருகின்ற பயிர்

நாம் என்கின்ற ஓட்டைப் பானைக்குள்
ஓர் எலி

தேடிப் பிடிக்க முடியாது
கண்ணுக்குத் தெரியாது
உயிர் என்று அழைத்தாலும்
என்ன என்று கேட்காது

எலி
கீச்சென்று கத்தாது

பொறிவைத்துப் பிடிக்கவும்
அகப்படாது

நமக்குள்
எந்த முகட்டில்
எந்த வளையில்
வாழ்கிறது என்பதுவும்
விளங்காது

இந்த ஓட்டைப் பாணையைக் கவிழ்த்துக் கொட்டி
காலம் ஒருநாள் உடைக்கின்றபோது
அந்த எலி துள்ளிவிடும்

தந்திரமான எலி
பெரும் தலைவனின் மாளிகைக்குள் இருந்து
கொண்டுவந்தது
திரும்பவும்
அவன் மாளிகைக்கே சென்றுவிடும்

அதுவரைக்கும் நமது குடிசைக்குள் அந்த எலி
மேயும்
நமது சட்டி பானைகளை நக்கும்
நான் உன்னுடன் இருப்பது
இத்தனை வருடம்
இவ்வளவு நாள்
என்ற கணக்கெல்லாம் சொல்லாது

நமக்கு
எந்தக் கணக்கையும் காட்டாது

விசித்திரமான எலி
அதன் வாலைக்கூடக் கண்டவர்கள் இல்லை

அது நமக்குள் இருக்கிறது
இன்னும் ஓடவில்லை
என்பது தெரிவது
எலி துப்பும் உமியால்தான்
பொன் உமி
மூக்கின் துவாரத்துக்குள்ளால் கொட்டுவது

எலும்புக்கூடு சந்தைக்குப்போனால்

ஓர் எலும்புக்கூடு சந்தைக்குப்போனால்
என்ன வாங்கும்

கொஞ்சம் சதை
தலைமுடி சிறிது
உடம்பைப் போர்த்திக்கொள்ள
தோல்
புத்திசாலியாய் திரிய
ஒரு மூளை

என்று சொல்கிறாய் நீ
நான் சொல்கிறேன்

வெங்காயமும் வாங்காது

நீ வீட்டுக்குள் இருப்பவள்
உனக்கு நாட்டில் நிலவுகின்ற
விலைவாசிகள் விளங்காது
நான் சதையை வெட்டிக்கொடுத்து
வாங்கித் தருவதை
போட்டுச் சமைக்கிறவள்

எலும்புக்கூட்டிடம் என்ன இருக்கிறது
வியாபாரிகளைப் பார்த்து
இழிக்கக்கூட
பற்கள் இல்லை

அது ஒன்றும் வாங்காது
அதன் பெண்டாட்டி அதனை
மணந்த பாவத்திற்காய்

தன்னை இரையாக்கி
கடலுக்குள் ஓடும் கப்பலைப்பிடிக்க
தூண்டில் எறிவதைப்போல்
தன் கடந்த காலத்தைப் பிடிக்க
தூண்டில் எறிவாள்

இந்த எலும்புக்கூட்டை மணந்ததை
விரல் சூப்பும்
சிறுமியாகவே இருந்திருக்கலாம்
பசி தீரும்
அந்தக் காலமே வா என்று

எளிமையின் நிறம்

ஏன் வெள்ளை ஆடையையே
கொக்குகள் விரும்புவது

வயது போவதில்லை
நாங்கள் என்றும்
பாடசாலை மாணவர்கள்
எனவா

கோடைக்கு வயல் செத்து மடிந்து
அதன் ஆவிபோல்
சுற்றித் திரிகின்ற எங்களுக்கு
வெள்ளை ஆடைதான் பொருத்தம்
என்பதாகவா

நாங்கள் அழுக்கை
துளியும் விரும்பாதோர்
இந்த ஆடையில்
சின்னத் தூசு தெறித்தாலும்
புலப்படும்
உடனே
ஆற்றில் விழுந்து கழுகிவிடுகிறோம்

எங்களுக்கு
நாங்கள் பிறந்த
மூங்கிற் காடுகளில்
வெள்ளை உடுப்புத்தான் முதன்முதலில் போட்டார்கள்
அது பிடித்துப்போனது

என்றெல்லாமா

ஏன் கொக்குகள் வெள்ளையையே அணிகின்றன

வெள்ளையுடன் வந்தால்
நாங்கள் எவ்வளவு கறுப்பாக இருந்தாலும்
பிறர் மயங்கி விடுகிறார்கள்
நாங்கள் தூயவர்களென்று

நாங்கள் தூயோர்தான்
அப்படியும் நடக்கிறது
இந்த உலகத்தில்
வெள்ளையை வைத்து

வெள்ளைச் சீலைக்கு
ஏனைய நிறங்களையிட
பொதுவாக விலை குறைவு
எளிமையின் நிறம்
வெள்ளை

கொடிகளிலும் வெள்ளைக் கொடிகள்தான்
சமாதானத்திற்கானது
இங்கு
நாங்கள்
எங்களைப் பிடித்துத் தின்னும்
உங்களுடன் பிறந்த துக்கத்தையும் வெளிப்படுத்த
வெள்ளையை விரும்புகிறோம்

போகும்போதும் நீங்கள் வெள்ளையாகத்தானே
உடுக்கிறீர்கள்
என்பதாய் பார்த்து விழிக்கும் கொக்குகளே
மெய்தான்
வெள்ளை மகத்தானதுதான்

எனக்கும் ஓர் உடை வேண்டும்
வெள்ளையில் கொக்குகளே
கழற்றித் தந்தால் உடுத்துவிட்டுத் தருவேன்
என்னையும் நீங்கள் அழகு பார்க்கலாம்

இளையமகன் செவ்விளநீர்

இளைய மகன்
என் செவ்விளநீர்
கோடைக்கு வெட்டிக் குடிக்க
யாரும் விரும்பும் அழகுடையோன்
அவன் மனதையும்
அவன் சத்தங்களையும்
என்னுடன் வைத்துவிட்டு
வெறும் தோற்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு
பாடசாலையால்
ஓர் உல்லாசப் பயணம் போய்விட்டான்

தோற்பைக்குள்
உடுப்பு வைத்தானோ
அணிந்திருக்கும் சப்பாத்தைக் கழற்றிவிட்டு
உஷ்ணத்திற்கு
அணிவதற்கு
செருப்புகளைத்தான் எடுத்துவைத்தானோ
பிரயாணத்தில்
சின்னக் குருவிபோன்று கொறித்துக்கொள்ள
வறு கடலை
உம்மா வாங்கிக் கொடுத்த
இனிப்புகளென்று
சாமான்களையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தானோ

என்னை வைத்திருக்கிறான்
தன் பைக்குள் இருக்கும் என்னை
கசங்காமல்
நான் நசிந்து விடாமல்
வாழைப்பழம்போல பாதுகாக்கிறான்
அடிக்கடி கை போட்டு
சரி பார்த்துக் கொள்கிறான்
ஓடும்
வாகனம் ஆடிக் குலுங்குங்கால்
எனக்கு வசதியாக
தன் நெஞ்சை வைத்து
உருளாமல் புரளாமல்
மறிப்புப் போடுகிறான்

என் இளைய மகன்
செவ்விளநீர்
என் உரோமம் கழன்றாலும் பொறுக்கிவந்து பூட்டுகிறவன்
அதில் ஏறி நின்றே வாழ்க்கையில்
உயரத்தைப் பார்க்கிறவன்
தன் பிரியத்தைப் பிட்டுவைத்து
சாப்பிடத் தருகிறவன்

தான் சாப்பிடுகிறானோ
பசியோடு என்னை நினைத்து
குடலைக் காயவைத்து சனங்களுக்குக் காட்டாமல்
தன் குடலையே ஊதி பலானாக விளையாடுகிறானோ

எப்ப நிலா வருவான்
இரவைக்கு நீ விதைத்த வெள்ளி கதிர் போட்டு
வெட்டிக் குவிக்கும் போதுதானா

கண்ணாடித் துண்டுகள்

எவளோ ஒருத்திக்கு
அவள் இல்லத்தரசன் எடுத்து வீச
உடைந்து சிதறிய பாத்திரத்தின்
கண்ணாடித் துண்டுகள்
வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்

காற்றும்
தனது காலை வைக்காமல்
கவனமாக நடந்து
பூக்களை எடுத்து சப்பாத்துப் போடுகிறது

ஒரு பெருங்காற்று
தான் போட்டு நடந்த சப்பாத்தை
கழற்றிவிட்டுப் போனதால்
என் வாசலிலும்
சில பூக்கள்

எனக்கும்
பறக்கின்ற வண்ணாத்திகளை
பிடித்துப் பார்க்க விருப்பம்
அவற்றின் இறகு குத்தி
கையில்
சிரங்கு வராதா

தேநீர்

குடிக்கின்ற பாத்திரத்தை

எடுத்து எறிந்திருப்பான்

சாயம் பட்டமாதிரியெல்லாம் தெரிகிறது

தேநீருள்

ஈ கிடந்ததா

அல்லது அவன் படுக்க

அது

சூடாறிப் போனதா

கண்ணாடித் துண்டுகள் பறக்கப் பறக்க

பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கிறது

நானும் சிறு பிள்ளையாகி

துள்ளிக் குதிக்கிறேன்

கொடி வளர்ந்து

பூத்து

படுத்துக் கிடக்கின்ற

வாசல் சுவரில்

சில மொய்த்து

சுரண்டிப் பார்க்கின்றன

இது காயா பழமா என

கண்ணாடி வண்ணாத்திப் பூச்சிகள்

அது காய்தான்

அவன்போல

அது கனியாது

வெடித்துப் பறக்கும் காய்

வெடிப்புக்குள் பூச்சி புழு

விரல் சொரியும் வாசல்

உன் வாசல்தான்
நான் கால் குளிர வரும் வாசல்
நான் வரும்போதெல்லாம்
வெயில் எனினும்
நிலா இருக்கும்

உன் வாசலில் நான் வந்து கால் தட்டினால்
என் தலையில் துளிர் கக்கும்
நான் தாவரமாகுகிறேன்

வீட்டில் இருப்பவன் மனம்
கனி என்றால்
வாசலும் புளிப்பிருக்காது
என்றுதான் உன் வாசலைப்பற்றி
நான் கண்டுபிடித்தேன்

அடிக்கடி வராது விட்டாலும்
உன் வாசலுக்கு
இடைக்கிடை வருவேன்
வராதுவிட்டால்
வந்து பழகிய என் கால்கள்
தொட்டு நக்க உனது வளவு மண் இல்லாமல்
வாடுகின்றன
சமைக்க முறித்துப்போட்ட
பயற்றங்காய்கள்போல
விரல்கள்
வதங்குகின்றன

உன் வாசலுக்கு வந்தால்
என் விரலையே நான்
வளர்க்கலாம்
தேய்ந்த விரல்களால்
தேய்ந்த நகங்களால்
பாதம் உறுதி கெட்டு
நாம் மண்ணில் பதித்தாலும்
அதன் தடத்தில்
மண் அஞ்சி ஒதுங்குவதில்லை

எனது பாதத்தின் தடங்களுக்குள்
நான் விழுந்து கிடப்பதனையே
விரும்புகின்றவனாக இருக்கிறேன்
இன்னொருவன் காலடிக்குள்
நான் ஏன் விழவேண்டும்
என் சுயத்தை இல்லாமலாக்கி

இதற்காகவேனும் என் விரல்கள் வளருகின்ற
உன் வாசலுக்கு வருவேன்
வந்து இடைக்கிடை
கால் தட்டி விரல் சொரிவேன்

கத்தரிக்காய்

நீ போனாய்

இன்னும் வரவில்லை

நீ வருகின்ற வழியைப் பார்த்து

நாட்டிவைத்த கண்கள்

முளைத்து

சின்னச் சின்னக் கத்தரிக் காய்கள்

தெருவால் போன இன்னொருத்தி

கிலோ என்ன விலை என்கிறாள்

கவலையாய் இருக்கிறது

உன்னைத் தேடி

நான் நட்ட

கண்களால் காய்த்த கத்தரிக்காயை

விற்பதா

அவள் வாங்கிப் போய்

வெட்டித் துண்டாடி

தண்ணீருள் போட்டு

வடித்தெடுத்து

எண்ணெயில் பொரித்தால்

பொங்குமே என் மனது

வழிந்து

தோலுரிந்து போகுமே

ஆற நாள் எடுக்கும்
விற்கமாட்டேன்
அதற்கு முன்னே நீ
வந்துவிடு

ஊரையும் உன்னையும்தான்
திட்டித் திட்டி வானமும்
மாலையும்
காலையும்
மதியமும்
இறங்கி நிலத்தில் நீர்வார்த்து
மீன்களாய் சனங்களையே பிடிக்க

கத்தரிக்காய்களும் பழுதுபடும்
பிறகு
கிலோ என்ன விலை என்று விலைகேட்க
ஒருத்தி வரமாட்டாள்
உடுத்து ஒரு நடை நடந்து

கவிதை வேலி

கவிதை பாடுவது என்ன
கயிறு திரிப்பதைப் போன்றதா
கவிதை பாடுவது என்ன
கல்லை உடைப்பதை ஒத்ததா
பயிர் நாட்டி
முளைக்கவைத்து
நீருற்றி வளர்த்து
விளைச்சலை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து
வீட்டுக்குள் குவிப்பதாகவும்
இருக்காதே

அது

நெஞ்சில்

சில்லென்று பாய்வது

வடித்தெடுத்தால் சிரிக்கும்

தவறின் ஓடி ஒளித்து விளையாடி

கவிஞனுக்கே மண் அள்ளி எறிந்து

துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருக்கும்

சட்டை போடாத சிறுசு

நம் காகிதத்தை உடுத்துப் பழகியது

வேலி கட்டுவதுமாதிரி வரிகளால் கட்டி
கவிதையை எழுப்ப முடியாது
அவ்வாறு கட்டி எழுப்பப்படுகின்ற
கவிதை வேலிகளில்
ஒரு துரும்பு நின்றாலும் கவிதை முறிந்துவிடும்

உடுப்புக்கூட காயவைக்க இயலாது

சின்னப் பனி விழுந்தாலும்
தாங்கமுடியாமல்
தலையால் முறிந்து தொங்கும்
கவிதைகள் நோயாளி

ஒரு பயற்றங் கொடியேனும்
அதில் படர்ந்து எழும்பி
நாலு காய்களை இழுக்கவேண்டும்
நாம் கூப்பிட்டால் கவிதை
பேசவேண்டும்

ஊமைக் கவிதைகள் பாட
பேனைகள் தேவையில்லை
அந்தப் பேனைகளால் மாவை இடித்து
உரொட்டி சுட்டாலும்
சம்பலுடன் சாப்பிடலாம்

வசனங்கள் முறித்து
வேலியாய் கட்டி
எழுப்பிய கவிதைகளை
எந்தச் சம்பலுடன் சாப்பிடுவது

கற்பனைக் கடைக்காரன்

கற்பனைகள் அலாதியானவை
கற்பனைகளால் சோடிக்கப்பட்டிருக்கும்
கடைக்காரன்
கவிஞன்

அவனது நல்ல கற்பனைகளை
மக்கள் வாங்கிச் செல்கிறார்கள்
தாங்கள் சாப்பிடும் சோற்றுக்குள் வைத்து
பசியாறுகிறார்கள்

கவிஞனின் உயிருள்ள கற்பனைகள்
அவன் கவிதையை விரிக்கும்
காகிதத்திலேயே
பளபளக்கின்றன
படிப்பவர்களும்
குத்துவிளக்குகளாக அவற்றைக் கொண்டுபோய்
இன்னும் பூசி மினுக்கி
மனதுக்குள் அடுக்கிவைக்கிறார்கள்
கிடையாத பொருட்கள் சில
கிடைத்துவிட்டதாக

கவிஞன் கற்பனையை பிடித்து வளர்க்கிறான்
தனக்குள் ஒரு கூடுகட்டி
பின் தன் கடைக்குக் கொண்டு வந்து
விற்கிறான்

அவனது கடை
கவிதைதான்
என்றும் மூடாமல் திறந்திருக்கும் கடையில்
கற்பனைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன

கவிஞனின் கடைக்கு முன்னால்
பிச்சை வாங்க வந்து நிற்பதைப்போல்
விரிந்து தெரிகின்ற மலரே
உனக்கு நான்
எதனைத் தரலாம்
நான் பிச்சை கொடுப்பதும் கற்பனையைத்தானே

கற்பனையில்

நானும் வருகிறேன் என்கிறது கவிதை
நீ மட்டும் எப்படிப் போவாய் என்கிறது
கூட்டிப் போ என்கிறது
குடும்பமாய் போகிறேன் என்கிறாய்
நான் உனது குடும்பம் இல்லையா
என்னைவிட உன்னுடன் நெருக்கமாய் இருப்பவர்
யாருண்டு

கவிதையே
கவிதையே
கேள்விக்கு மேல் கேள்வி
அடுக்குகின்ற என் உறவே

நீ இல்லாமல் நான் ஏது
நீ இருந்தால் எனக்கும் பலநூறு சிறகு
யார் சொன்னது
உன்னைத் தவிர்ப்பதாய்
வர வர இளமை
ததும்பும் உனக்கு
குதிரை வால் முளைத்து
பிடரியிலே அடிக்கிறது
தானாக எடுத்தெல்லாம் கதைக்கின்றாய்

நேசர்கள் இப்படித்தான்
எதையாவது
எப்போதும்
எதிலும்
முள் முறித்து
ஆளுக்காள்
உரசிக்கொண்டே இருப்பார்கள்
கற்பனைகளை வளர்த்துக்கொண்டு

அது ஒரு சுகம்
அது தீராத நேசத்தின் குணம்
அது பிரியத்தின் வருத்தம்
சுகமாகும்

கறள் பிடித்த ஜன்னல்

ஜன்னலே

என்னைத் திறந்து வைத்ததைப்போல் திறந்து கிடக்கும்

ஜன்னலே

நான் திறந்து கிடப்பதைப் போன்றே

நீயும் இருக்கிறாய்

எனக்கான ஜன்னல் நீ என்பதை

நினைவுபடுத்தி

நம்மைப் பூட்டினால்

நாம் வாழும் இடம்தானே இருள்வது

உனக்கு அறை

எனக்கு உடம்பு

நமது இருப்பிடம்

நமக்கான காற்றோட்டம் நின்றுவிடுமே

உன்னால் நிலா வந்து

அறைக்குள் விழுவதைப்போல்

என்னால் நான் வந்து

எனக்குள் விழுமாட்டேன்

தன்னைப் பூட்டி இருட்டாக்கிக் கொண்டோரை
நாங்கள் காணவில்லையா
அவர்களைத் தேடி
அவர்கள் பொறுக்க
எவ்வளவு சிரமப்படுகிறார்கள்
பல கண்கள் உள்ள ஜன்னலே
இங்கு எவ்வளவு புதினங்களைத்தான் பார்க்கிறாய்

கூப்பிட்டு ஒரு சிலதை
எனக்கும் காட்டுகிறாய்
இரும்பு பூத்த கம்பிக் காடுகளுக்குள்ளால்

அகலக் கதவு திறந்து நீ கிடக்கின்றபோது
என்னிடம் எதுவுமில்லை மூடி மறைப்பதற்கு
திறந்த மனதுடையோன் நான்
நான் பூட்டுத் திறப்புகளை பாவிப்பதேயில்லை
இதுதான்
ஒரு தூய மனிதனின் நிலையென்று
இன்னுமின்னும் சொல்லி
என்னைத் தலை குனிய வைத்தாலும்

என் பூட்டுத் திறப்புகளை
உருவி எறிவதற்கு
இன்னும் மனம் வரவில்லையே என்னுடைய ஜன்னலே
கறள் பிடித்த ஜன்னல் நான்தானா
சோராமல் எனக்கு நீ இன்னுமின்னும் எண்ணெய் விடு
துளி துளியாய் தொட்டுவைத்து

உன் கரம்போல

கோடை

நெருப்பு விற்றுத் திரிகிறது
வியாபாரிபோல

மிளகாய் தூவி

கால்வைத்து நடக்கிறது

உன் புன்னகை இதழின்

ஓரம் இருந்த

ஈரம் போயிற்று

உன் ஒவ்வொரு பூவுக்கும்

தவமிருந்த கொக்கு நான்

வாடிவிட்டேன்

காலையில்

கொய்யாப் பழம்போல இருந்த நான்

மிளகாகி

கடுகாகி

பொரிகிறேன்

சூரியன்

சுங்கான்மீன் ஆக்கி

குலுக்கிவைக்கிறது

என்னைத் தண்ணீரில் மிதக்கவைத்து
தாமரைப் பூப் போலாக்க
உன் கரம்போல வெறோன்று வராதா
உன் கரமும் இந்த வெயிலால்
பட்டுப் போயிற்றே

பட்ட உன் கரத்தில்
சுள்ளி முறிக்க
காகமும் பறக்கிறது
வெயிலென்று பார்க்காமல்

கட்டினால் ஒரு கூடு
உன் கரங்களில்தான் முறித்து
கட்டுவதாக தீர்மானித்து

நானும்
இனி எப்படி உன் கரத்தை
தாவிக்கொண்டு படுப்பேன்
படர்ந்தபடி
முறியுமே
முறிந்து
என் முதுகில் ஏறுமே
சில்லென்று இரத்தம் வர

காகம் வருகிறது

காலம் என்ற பெருமகன்

உடைந்து குழியாகி
மழைநீர் தேங்கி
தவளைகள் கத்தும்
பழுதடைந்த வீதியால்
குதிரை ஓடியபோது
உதிர்ந்த என்னைப் பொறுக்கி
திரும்பக் கோர்த்தெடுக்க
செலவாகிவிட்டது

ஒரு மாலை கோர்ப்பவனைப்போல
என்னை நான் கோர்த்தெடுத்தேன்

சரியாக இருக்கிறேனா
பார்
மனிதனாக

கை இருக்கும் இடத்தில் இருக்கிறதா
காதுகள் சற்று இறங்கி வந்துவிட்டனவா
பொய்களை நம்பும்படிக்கு

மூட்டுகள் கழன்று
கொட்டுப்பட
பொறுக்கிச் சேகரித்த பைக்குள்
விரல்கள் நகங்கள் என்று
எதுவும் தவறிக் கிடந்தால்
எடுத்து விற்றுவிடு
பழைய பண்டங்கள் வாங்கும் வியாபாரிக்கு
இனியும் கட்ட நார் இல்லை

மனதைமட்டும் பொறுக்கமுடியவில்லை
எவ்விடத்தில் விழுந்ததோ தெரியவில்லை
தேடியும் இலாபமில்லை

அதனால்

நான் இன்றிரவு உன்னை
ரசிக்கமாட்டேன்

கவிதை எழுதவும் முடியாது
தச்சன்போல்

தமிழுக்கு ஆணி அடித்துப் பூட்டி
கவிதையென்று ஒன்றைச் செய்து
நாற்காலிபோல் தூக்கிவைக்கலாம்
உனக்கு முன்

என் கவிதையை நீ ருசித்த பிறகு
பத்திரமாய் மடித்துவைப்பாய் அதைக் குவித்திருந்த
காகிதத்தை

இனி

என் கதிரையில் ஏறி நின்று
வீட்டுச் சுவரில் வளர்கின்ற
ஒட்டறைகள் தட்டலாம்

நீ

பொட்டுப் பூச்சிகளைத் துரத்தலாம்

பழுதுபட்ட பாதையில்

குதிரை ஓடிய ஒருவனின்
முளையில் மண் அப்பியதால்
இவனின் வாக்கு இன்னமும்
ஆட்சியில் இருப்போர்க்கே
அவர்களுக்கே

அவர்களுக்கே

மண் ஒட்டிய முளையை
காலம் என்ற பெருமகன் வந்து
துப்பரவு செய்யும் வரைக்கும்

காலில் ஒரு மண்

நீ காலில் ஒட்டுவதால் துச்சமாய் நினைவேன்
நான் விளைந்ததே உன்னில்தான்
என் தந்தை விளைந்து
தாயும் ஒரு பூவாய் மலர்ந்து
உன் புழுதி குடித்தே வளர்ந்தது எங்கள் குடும்பம்
மண்ணே உனது புழுக்கள்தான் நாங்கள்
எனது காலில் நீ ஒட்டி வருவதை
பேறாகக் கருதுவேன்

ஒருவனுக்குப் பெருமை அவனின் மண் அவனை விட்டும்
விலகாதிருப்பதுதான்
நான் எழும்பி நின்று நடை பழகிய மண் நீ
முதன் முதலாய் நிலா பார்த்து
அதை பலாப்பழமாக உரித்துத் தின்று
கொட்டை துப்பியதும் உன்னில்

இன்றுவரை உனது உணவுகளின்
தீவிர ரசிகள்
உன் தீனைத் தின்னத் தின்ன
ஆறாத பசி முண்டுகொண்டே இருக்கிறது
ஆவி பிரிந்தாலும்
கட்டை எழும்பி உன்னிடம் கை ஏந்தி
சோறுதா சோறுதா என்று
வேண்டுமே
பிச்சைக்காரனாய்

நான் தோல் முற்றி ஊத்தை தேய்த்துக் குளித்து
சுத்தமாகியது
மணக்கும் மாணிக்கத்தில்
அந்த ஒரு குளிப்பு
இன்றுவரை போதும்
தேகம் கெடவில்லை

வாய் திறந்து
அள்ளித் தின்ற சோறு நீ
பிறந்து
குடல் வளைந்து
கிடந்தபோது!
மனிதாபிமானம் தளைத்து
வேலியில் நின்ற காகத்திற்கு
கிள்ளி எறிந்த சாப்பாடும்
என் மண்ணென்ற நீதான்
நெய் ஒழுகிக் கசியுமே

இப்போதும் உன்னில் ஒரு பிடியை உருட்டி
விழுங்கும் ஆசைதான் எனக்கு
உன்னைத் தட்டிவிடலாமா
கட்டில்வரை என் காலோடு வந்து
மெத்தையில் உதிர்ந்து உருளு
நித்திரையும் எனக்கு மணக்கும்

குழிக்குள்

நெஞ்சை நிமிர்த்தி முளைத்திருக்கும் தாவரம்
இப்போதுதான் நம் நிலத்தைப் பார்க்கிறது

நான் பிறந்த நேரத்தை
ஞாபகப்படுத்துகிறது

நான் பிறந்தபோது
எத்தனைபேர் தூக்கினார்
எத்தனைபேர் ரசித்தார்
எத்தனைபேர் தொட்டிலுக்குள் கிடந்த என்னை
பார்த்துப் பூரித்தார்
ஒருத்திதான் தாய்ப்பால் தந்தவள்

இது முளைத்ததைக் கண்டு
வெயில்தான் முகர்கிறது
கொடுத்ததைக் குடிக்கும் குழந்தையென
நான் ஊற்றும் நீரையே
தின்கிறது

இதுதான் தாய்ப்பால் இந்தக் குழந்தைக்கு
நான்தான் தாய்

பாசமுள்ள எவரும் ஒன்றிற்குத்
தாயாகலாம்
காற்றில் பால்குடித்த வாயைத் துடைக்கும்
என் தங்க மகன்
சூப்பும் விரல்
என் தலை பட்ட நிழல்

தான் கண்ட கனவு நிஜமாகிப் போவதைப்போல்
இது வருங்காலம் விளையும்
நிறைவேறாக் கனவு சருகாகி உதிர்வதைப்போல்
இலை பழுத்தும் கொட்டும்
என்னைப்போல்
என்னைப்போல்
இதுதான் வாழ்க்கையென்று தன் விதைகளிலும்
குறித்துவைக்கும்
தன் அடுத்த தலைமுறை தடுமாறாமல் இருப்பதற்கு
இந்த வாழ்க்கையை இழுப்பதற்கு

நான் ஒரு குழிக்குள் முளைத்தெழுந்தேன்
என் தங்க மகனும் குழிக்குள் முளைத்தவன்தான்

குழிக்குள் முளைத்து குழிக்குள் அடங்குகின்ற
சீவன்களாக
நாங்கள் இருக்கின்றோம்
வாழ்த்துங்கள்

குறுனல் மழை

சின்னக் கோழிக்குஞ்சும் கொத்தித் தின்னும்
ஒரு குறுனல் மழை
நத்தை ஒட்டுக்குள் ஒரு சொட்டு நீர் எடுத்து
வானம் விசுக்கிவிட்ட தண்ணீர்
ஓலைக்குள் ஊரும் ஓணாளைப்போல
சரசரக்கின்றது
ஆளைக் காணவில்லை தேய்ந்த வால்மட்டும் தெரிகிறது
விடிந்த காலைப்பொழுது கண் கழுகக்கூட
போதாது

நான் நீர் அள்ளித் தருகின்றேன்
இளங்காலைப் பெரியவரே
என் கிணறு ஆழம்
அள்ள அள்ள நீர் சுரக்கும்

என் கிணற்றுக்குள் தவளையுண்டு
பாடுகின்ற தவளை
அது நீர் அள்ளும்
வாளியிலே வராது
வளைத்துவர எலும்பால் வேலி கட்டி தவளையை
வைத்துள்ளேன் பாயாமல்
பாய்ந்து வந்து கிடந்து
உண்டான புண்ணுக்கு மருந்து கட்டவைக்காமல்

நானும் ஒரு கிணறு
எப்போதும் ஊறுபவன்
கோடைக்குக் காய்ந்து கிடக்கின்ற பழக்கமில்லை
என் கோடையெல்லாம் எரித்து
ஆறிக் குளிர்ந்த ஒரு
கிணறு
எனக்குள்
நீயும் மீன் விட்டு விளையாடலாம்

அதிகாலையென்னும் பெரியவரே
வாருங்கள்
இந்த மழை
ஓலைக்குள் சரசரக்கும் ஓணான்
வால்மட்டும் தெரிகிறது
ஓடிப் போய்விட்டும்

நீங்கள் புதிதாக விடிகின்ற மருந்து
உங்களைக் கழுகி துடைத்தெடுத்துக் கொஞ்சினால்
என் பல புண்கள் ஆறும்
இன்றையப் பகல் இனிக்கும்

கூடு

விழுந்து கிடந்த காக்கையின் கூட்டை
பொறுக்கி எடுத்தேன்
அதன் பின்னலையும் வேலைப்பாடுகளையும்
அவதானித்தபோதுதான் ஒன்று விளங்கியது

நானும் ஒரு காகத்தின் கூடு

குச்சிகள் கொண்டு கட்டியிருக்கிறது
காகம்

என்னைக் கட்டிய காகமும்
குச்சிகளைத்தான் பாவித்திருக்கிறது

எங்கே தேடி இத்தனை குச்சிகளையும்
சேகரித்தது காகம்
என்னைக் கட்டிய காக்கையிடமும்
இதே கேள்விதான் கேட்கிறேன்

பறந்து பறந்து வளவு முழுக்க
திரிந்தது
இதற்குத்தானா காகமே
என்னைப்போல் ஒரு கூடு சமைக்கவா

கூட்டுக்குள்
நீ படுக்கும் இடத்தில்
கொஞ்சம் தும்புகள்
என்னிலும்
தும்புகள் தும்புகள்

நீ முட்டையிட்டுப் படுத்தாய்
குஞ்சு பொரிக்க
பருவத்தில்

எனக்குள் வந்து
திருட்டுத் தனமாக
முட்டையிடும் குயில் ஒன்று

பாட்டுப் பாடி
பொய் சொல்லி மெய் சொல்லி

இன்னும் படுக்கிறது
காகத்தைக் காணவில்லை

நானும் உன்போல
காகம் கைவிட்ட கூடு

கொக்கு இறைச்சி

கொழுந்துவிட்டு எரிகின்ற வெயிலுக்கு
ஓடி வந்து ஒளிக்க
நீதான் எனக்கு ஒரு தாவரம்
வீட்டுக்குள்

நான் நாட்டியது இல்லை
என்னச் சீவிச் செதுக்கி சமைத்துவிட்ட ஓடாவி
நீ மேசை
இது உன்னில் இருக்கின்ற பூச்சாடி என
தூக்கிவைத்தது

நமது ஓடாவி எவ்வளவு கெட்டிக்காரனென்று உணர்ந்தாயா
நான் முதிரைமரம்
எனக்கு ஏற்றாற்போல் நீ

நீ இருக்கும் வரைக்கும் இந்த வெயில்
என்னில்
சிறு வெடிப்பும் கிளப்பாது
உன் குளிரில்
மிதக்கின்ற மேசை நான்

வெயில் தோற்கிறது
என்னைச் சுட

என்னைச் சுட்டு
கொக்கைப்போல் தூக்கிப் போய்
உரித்து கறி சமைத்து
குறுனல் சோற்றுடன்
தின்னும் ஆசையில் வந்தது

வேறு குருவி சுட
எத்தனிக்கின்றது
நீ சொல்லு
குருவி சுடுவது பாவமென்று

நீதான் வெயிலுக்கு வாடாதவள்
என்றும் எப்போதும் ஒரு நீர்த் தாவரம்
நான் இழுத்தால் கால் ஆடும் மேசை
உனது பாரத்தில்தான் நான் நிலத்தில் பதிகிறேன்

இந்தக் கொக்கு இறைச்சிக்கு ஆசைப்பட்ட வெயில்
குறுனல் சோற்றுக் கனவு கலைந்து
அலைகிறது

கொசுக்களே கப்பல்கள்

ஓடி

ஆடி

ஊரிலுள்ள ஊத்தையெல்லாம் கழுகிவிட்டு

உறைந்து கிடக்கின்ற சப்புத் தண்ணீர்

நான்

கால் கழுக வராதே

பெரு வெள்ளமாய் நான் பொங்கிய காலத்துக்

கனவுகளைக் காணுகிறேன்

என்னில் ஓடிய தோணிகளை

நித்திரையில் கண்டு கொட்டாவி விடுகிறேன்

பாய்ந்து குதித்து என்னில்

குளித்துச் சுகம் கண்டோர்

எத்தனைபேர்

குடம் குடமாய் என்னில் நீர் அள்ளி

கொண்டு சென்று குடித்து

தாகம் தீர்த்தோரை

கனவில் கண்டு கதைக்கப் போனாலும்

விலகிச் செல்கிறார்கள் கை விரலில் இருந்து

கழன்ற நகம்போல

தம் இறகு நனைத்த கொக்குகள் காகங்கள்

சொண்டு கழுகிய பறவைகள்

வாடிய புற்களுக்கும் நான் அலையடித்து
வேர் நனைத்தேன்
அவற்றில் நான் படுத்து உருண்டு மகிழ்வதைப்போல்
ஒரு கனவில்கூட அவை வரவில்லை

என்னில் கிழங்குவிட்ட தாமரைகள்

நான் வெள்ளமாய் பெருக்கெடுத்து ஓடிய நாட்களில்
என்னில் வேர்விட்டு பூத்துக் கிடந்த
அல்லி ஆம்பலுக்கு கணக்குண்டா

கையால் பிடித்துவைக்கின்ற மண் அளவும் இல்லை
வாழ்க்கை
சிறு புழுதி
கிழித்த கடதாசி கொளுத்தி எரிக்கின்ற புகைதான்

கொசுக்கள் விழுந்து நீந்தும் குளமாகி
கொசுக்களையே எனக்குள் ஓடுகின்ற கப்பல்களாக
நினைத்துக்கொண்டு வாழுகிறேன்
நினைப்புகளால் முடிக்கவேண்டியதே இந்தப்
பொன்னான
பூவான
வாழ்க்கை என்பது

கண்ணை எனக்கு வந்து காலூன்று
என் பளபளத்த காலத்தை நினைவுபடுத்து
பசிக்கிறது

கொட்டாவிச் சோறு

சோம்பல் எனக்கு
கூடப் பிறந்ததல்ல
இந்த மழைக்கு
மழை வெள்ளம் பாய்ந்து
குழந்தை திரிவதையும்
பார்த்துப் பார்த்து
படுக்கையில் வேர்விடவே
இடையில் வந்து
ஒட்டியது

கொஞ்சம் நான்
அதற்கு ஆட்பட்டது உண்மைதான்

அதனால்
அது தன் குணத்தைக் காட்டி
என்னில்
குடும்பம் நடத்த எத்தனிக்கிறது

சோம்பலின் குடும்பத்தை அறிவேன்
உறவுக்கு லாயக்கற்றது
கொட்டாவிசையே பயிர் செய்து
வெட்டி நெல் எடுத்து
அரிசி குற்றி சோறு சமைக்கும்

நம்மை
கொட்டாவிச் சோறு சாப்பிடப் பழக்கிவிடும்

கொட்டாவிச் சோறு புசித்தவனின்
இறுதிக் கட்டமென்ன
ஓடாத புகைவண்டியாகி
கரியாகிக் கிடப்பதுதான்

அதனால்
எழும்பு
எழும்பு
உன் இருப்பிடத்தை மாற்று
என்று
நெட்டி முறிக்கிறேன்
சோம்பலுக்கு
ஊதி அடிக்கும் மந்திரம்
நெட்டி

சோம்பலின் சாவு மணி

படுத்தால் படுக்கின்ற ஆளுமில்லை நான்
படுத்தபடியே நடக்கிறவன்
தூங்கிக்கொண்டே உலகமெல்லாம் திரிந்து
பண்டங்கள் விற்று வாங்கும்
ஒரு வியாபாரி

இடம் தெரியாமல்
இடத்தின் தன்மை புரியாமல்
கடி நாய் கவனம்
என்ற
ஒரு பெயர்ப் பலகை இல்லாததால்
சோம்பல் வாலாட்டிக்கொண்டது

இதைக் கிழங்கோடு கிண்டி எறிய வேண்டுமென்று
நீ சொன்னதும்
எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது

கொண்டைக் குத்தி

மரத்துக்குக் கீழே அமர்ந்து சாப்பிடுதல்
இன்றைய நியதி
உங்கள் கலாசாலை வந்து கவிதைகள் பாட
நீங்கள் தந்த பரிசு

பரிசுகள் மாறிப்போயின இன்றிலிருந்து
ஒரு மாஞ்சோலையை அள்ளி தந்திருக்கிறீர்கள்
பக்கத்தில் ஆறு
கண்ணைத் திறந்தபடி
இந்த இடத்தை நான் ஒரு பையில் போட்டு
சுமந்து செல்லவேண்டும்
எப்போதும்
நெஞ்சுடனேயே வைத்துக்கொள்ள
ஒரு பை தருகிறீர்களா
விரும்பியவர்
காசும் தருவேன்

இலைகளுக்குள் ஒளித்திருக்கும் குமர்க் காற்றுகள்
என்னைக் கண்டு நாணுகின்றன
தங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் இந்த இளந்தாரி
எந்தத் தேசத்தான்
ஊர் பெயர் தெரியவில்லை
பாக்குவெட்டிக் கண்ணன்
பார்வை
இந்தச் சூழலையே
நறுக்கித் தின்கிறது
நாமும்
விழுங்குப் படுவோமா இவனது வயிற்றுக்குள்
என்ற நடுக்கத்தில்

ஆற்றுக்குள் ஓடிப்போய் விழுந்து
மூச்சு விடுவதும்
அழகாக இருக்கிறது

அந்த மூச்சுக்கு
மழைக்கு நிமிர்ந்திருக்கும் தாவரங்கள்
ஆடுகின்றன
ஒவ்வொன்றும்
பேரழகிகளாகி

சோற்றுக்குள் உப்பில்லை
எனினும்
இந்த இடத்தில் உணவருந்துதல்
பறவைக்கு கொண்டை முளைத்தமாதிரி
எனக்கும் ஒரு கொண்டையை தந்திருக்கிறது
உச்சி காய்த்து

இதில் கொண்டைக் குத்தியாய் யாரைக் குத்தலாம்
மினுமினுக்க

அடிக்கடி என்னிடம் கேள்விகள் கேட்டு
என் ஊற்றுக் கண்களை தோண்டிவிட்ட
அந்த இடித்த மாவை கொண்டைக் குத்தியாய்
சமைத்துக் குத்தலாமா

அதன் வாயில் கவிதைகள் ஒட்டியிருக்கின்றன
கண்களில் ஆணி
ஆய்.... என் நெஞ்சு இன்னும் வலிக்கிறது

கொளுக்கு

ஒருவனைப்பற்றி சிறு குறிப்பை எழுத
உட்கார்ந்தபோது
நீ தேநீர் தருவது நல்லதல்ல
அவனது இனிமைகள் ஊறிச் சுரந்த நாக்கு
கழுவுப்பட்டு படுத்துவிடும்
குறிப்பு சுவை குன்றி
நாயின் தோலைப்போல் இழுபடும்

நாயின் தோல்மாதிரி பல குறிப்புகளை
பலர் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்
அவற்றில் ஈரும் பேனும் விளைந்திருக்கின்றன
மனிதன் படிக்க ருசியற்று
கேவலமாகக் காணப்படுகின்றன

உன் தேநீரைக் கொண்டு வை இதை எழுதி முடித்துவிட்டு
வருகிறேன்
உன் முகத்தைப் பார்த்துப் பருக
உன் முகம் பார்த்து நான் தேநீர் பருகுவதைப் பார்த்து
நிலா நூல் எடுக்கும்
வானத்திற்கும் தனக்குமான பீத்தலைப் பொத்த

என் பிரியத்திலும் பிரியமான ஒருவனைப் பற்றியது
என் நெஞ்சில் மலராக நிறைந்திருக்கும் மகனுக்கானது

என் மனதுக்குள்
மணியாக உதிர்ந்து கிடக்கிறவன் அவன்
நான் நடந்தால் சிறுபிள்ளை கிலுக்கி கொட்டுதல்போல்
சத்தம் வருமே
அது அவன்தான்

மாலையில் வெள்ளியாய்
காலையில் செம்புச் சூரியனாய்
எனக்கு அவன்தான் இருக்கின்றான்
சிலர்போல
மண் சட்டி பானையாக இருக்காமல்

அவனைப்பற்றி
நான் அவசரத்தில் எழுதி
தேநீருள் நீ தட்டிப் போட்டிருக்கும்
இஞ்சியைப்போல எடுத்து வீச முடியாது

தண்ணீரில் பால் இரண்டறக் கலந்திருப்பதாக
என்னோடு அவன் கலந்திருக்கிறான்
அவனைத்தான் நான் பருகிப் பருகி எழுதவேண்டும்
என்னைத் தூக்கி உதட்டில் வைத்தபடி

அவன் நிறைந்திருக்கும் கொளுக்கு நான்
என்னைத் தட்டி உடைத்து விடாதே

சளிக் கவிதை

தலைமுடி வளர்கிறது
தாடி வளர்கிறது
நகங்கள் வளர்கின்றன
இன்னும் சிற்சிலவும் இந்த மண் திடலில்
வளருகின்றன
இதற்குள்
ஆடுகள் புகுந்து
அழிச்சாட்டியம் பண்ணுவதுமாதிரித்தான்
நோய் நொடிகள்

அன்புடையீர்
நீங்கள் சுகமா
நானும் என் பேனையும்
நல்ல சுகம்
என் வீட்டுக்கு மேலே
இரவுகளில் எரியும்
நட்சத்திரம்
மிக மிக நல்ல சுகம்
ஆடுகள் புகவில்லை
ஓர் ஆடு புகுந்து
ஒன்பது ஆடுகளைக் கூட்டி வந்ததாக
இருக்கின்ற என் தாய்தான்
பரிதாபம்

நேற்றும்
ஆடு துரத்தும் ஒரு வைத்தியரிடம்
கூட்டிச் சென்று காட்டினேன்
அவர் எறிந்து துரத்தத் தந்திருந்த
மாத்திரைகள்
எதற்கும் ஆடுகள் பயந்து ஓடவில்லை

வயதும் ஒரு காரணம்
நிலத்தில் நடந்தால் மலையில் ஏறுதல்போல்
களைப்பு வரும் வயது
குடித்த பால்
ஒரு நிமிடம் தங்காமல்
கொசுவுக்குத் தீனாகி வழிகிறது

குணம் மட்டும் மாறவில்லை
தான் மண்ணாகிச் சிறுத்தாலும்
இரக்கத்தில் பெருத்தே
என் தாயார் இருமுகிறார்
இருமலே அவருக்கு தற்போது வாய் மொழி
நானும் அதைப் படித்துக் கொள்கிறேன்
கருத்துகள் விளங்கும்
எந்த நவீனமும் சேர்ந்து
குழம்பாத
சளிக் கவிதை

சீட்டுக் குருவிப் பயணம்

ஒரு துயரத்தைச் சுமந்துகொண்டு
எவ்வாறு நான் உன்னோடு வருவது
காலையில் வந்து ஏறிய
அந்தத் துயரம்
இன்னும் என் மனதில் இருந்தும்
இறங்காமல் இருக்கிறது
மனம்
தன் இறகைக் கழற்றி
மடித்து வைத்தது

சின்ன மழை தூறியும்
அது இறகை விரிக்கவில்லை
என் ரசனை உணர்வுகளெல்லாம்
குறுக்காகி அடைப்படுக்கின்றன
இதற்குள் நீ வா
ஒரு குதிரைச் சவாரி
செய்வோமென
இரும்புக் குதிரையைக் காட்டி
கூப்பிடுகிறாய்

நான் கைவிரித்தபோது
கவலைப்படுகிறாய்
உனக்கு விளங்குமா இந்தக் குதிரையைக்கூட
தள்ள முடியாதபடிக்கு
சோர்ந்திருக்கிறேன்

தெருவிலே கண்டால் முகத்தில்
பூ விரிப்பார்
பச்சைத் தண்ணீர் நடந்து போவதைப்போல்
போகின்றவர்

மனைவி அலறி
மக்களெல்லாம் ஓடி ஓடி வீரிட்டுக் கத்த
படம் பார்த்த
இந்த அரங்கிலிருந்து
வெளியேறிவிட்டார்

எல்லோரும் இதைத்தான் செய்வது
இருந்தாலும்
இளநீர்
நெட்டி முற்றாப் பருவம்
முட்டுக்காய் விழுந்து விட்டது

நமது இரும்புக் குதிரை கனைத்ததற்கு
அன்றுதானே அவர் திரும்பிப் பார்த்து
வழிவிட்டார்
சிரித்தபடி
சிரிப்புகளின் பின்னணியில்
மரணமும் இருக்கிறது

என் மனதில்
இன்று உறைந்துள்ள துயர் கரைக்க
முடியாமல் இருக்கின்றேன்
இன்று நமக்கு ஒரு
சிட்டுக் குருவிப் பயணம் வேண்டாம்
வாசலில் இருந்து நிலா பார்ப்போம்
மாலைபட
சிந்தனைகள் வரும்
நம்மைத் தூசு தட்டும்
இரும்புக் குதிரையும் ஆறுதலாய் இருந்து
நமது விறாந்தைக்குள் மேயட்டும்

சிறந்த நடிகனான ஆணி

வாழ்க்கையைக் கடக்கும்போது
ஏறுகின்ற ஆணிகளை
பிடுங்கி எறிவதற்கே நேரம் பற்றவில்லை
இந்தச் சின்ன கச்சான் கொட்டையின்
கோது முழுக்கக் காயங்கள்
உள்ளிருக்கும் பருப்பும்
பாதிக்கப் படுகிறது

நீ என்னை வாங்கி
வறுத்துச் சப்பும்போது
சுவை சுவை என்கிறாய்
எப்படியோ

ஆணிகள் சொரிந்து கிடக்கும் உலகத்தில்
ஒரு பு
கால்வைத்து நடக்கலாமா
இரும்பால் ஆனவைதான் ஆணிகளா

இந்த ஆணிகளுக்கு
கண்ணுண்டு
மனமில்லை
தேவையற்ற விதத்திலெல்லாம்
பிறரை வருத்தும்
குணம்தான்

இரும்பு ஆணிகளுக்கு கண் இருந்தால்
நம் பாதங்களைப் பார்த்துவிட்டு
ஐயோ என்று சொல்லிப் போய்விடுமே
கண்ணில்லாத குறையால்தான்
அவை தீங்கு செய்கின்றன
வைக்கும் இடத்தில் அவற்றை வைத்தால்
தொல்லை தீர்ந்துவிடும்

இந்த ஆணிகள் பார்த்துப் பார்த்து
தேடித் தேடி நம்மைக் குத்துவன
நடந்து திரிவன
நல்லோராய் தெரிவன
நம்மைக் குத்திவிட்டு நமக்கே
மருந்துகட்டும் நாடகமும்
நடிக்கக் கூடியன

இன்றும் ஒரு சிறந்த நடிகளான
ஆணியை
சந்தித்தேன்
அதனிடம் காணப்பட்ட
நடிப்புத் திறமையை
கண்டு வியந்தேன்

சின்னக் கோழிக் குஞ்சுகளின் கண்கள்

ஓர் ஊருக்குப் போயிருந்தேன்
சின்னக் கோழிக் குஞ்சுகளின் கண்களைப்போன்று
மழைத்துளிகள் பெய்கின்றன

என்னை வியப்பாக்க நினைத்ததா இந்த ஊர் ஆகாயம்
பத்துப் பன்னிரண்டு கோழிக் குஞ்சுகளின் கண்களைத்
தோண்டி எடுத்திருக்கும்

அந்தக் குஞ்சுகளெல்லாம் பார்வை கெட்டு
இந்த ஆகாயத்தைச் சபித்திருக்குமா
மின்னலைக் காணவில்லை தேய்ந்த ஓணான் குஞ்சொன்று
ஓடுகிறது

ஒருவன் ஒளி மங்குவது யாரோ சபித்து
மண் அள்ளி எறிந்தால்தான்

மனதுக்குள் ஒரு பயம் வந்து போக
பாவ புண்ணியங்களை நினைத்துக்கொண்டு
மழையை நோக்குகிறேன்

குருவி மழை

பலமாகக் கத்தக்கூட குடல் இல்லை

இங்குள்ள பையர்கள் தேன் உதிரத் தொட்டு நக்கி
ஓடித்திரிகிறார்கள்

கோடையில்

முறிந்து கிடந்த நாக்குகளில்

நீர் விட்டு

நிமிர்த்தி

தங்கள் பாட்டுகளை நாட்டுகிறார்கள்

துளிகள் கிடைக்காத பறவைகள்

சீலையால் கட்டிவைத்த ஆட்களாகி

எறிகின்ற பெருமூச்சு

தாவிச் செல்கிறது என்னிலும்

சின்னப் பாட்டொன்றை நாட்டிவிட்டு

ஒரு பறவை மட்டும்

பறக்கிறது

வளர்க்க முயற்சிக்கவில்லை

அந்தப் பாட்டை நான் எடுத்து

காதுக்குள் வைத்துக்கொள்கிறேன்

ஓர் அனாதைப் பாட்டாக

இந்தச் சூழலைக் கண்டு தலை குனிந்து பொசுங்கிய
வெயில்

சிறகு முறிந்த வெளவாலைப்போல மரங்களில்

தொங்குகிறது

செத்தாலும் சாகுவோம்
எவரின் தலையிலும் விழுந்து
இரத்தம் குடியோம்
இறைவா
என்று நெருப்பிலும் துளிர்ந்து இருக்கின்ற
மரங்களுக்காகவா
இந்தக் குரங்கு முத்திரம்

மேய்கின்ற ஆடுகள் தும்மி
இலை குழைகள் சாப்பிட்டு
வானத்தாரும் நம்மைப்போன்றுதான் கழிக்கின்றார்
இனி அவரை அறுவைக்கு விடலாம்
சும்மா வைத்துக்கொண்டிருப்பது ஊருக்கு நட்டம்
மே என்று புல் இன்றி புழுதி முகர

மழைத்துளி பட்ட இலைகளைப்போல
எனக்கும் ஒரு யோசனை மின்னிற்று

இந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளின் கண்களில் சிலதை
பொறுக்கிப் போய்
எங்களுர் தெருக்களில் உதிர்த்தவா
இந்த மழையின் தம்பியைப்போல

சின்னப் பெண்

கூதலுக்கு ரொட்டி ஆசை
என்னைக் கை வைத்துப் பிசைந்து
தட்டிப் போடுகிறது கட்டிலில்

விறகு இல்லா நெருப்பு
எவரும் ஊதாமல் புகையாமல்
மெத்தையில்
முண்டு கிடக்கின்ற தணலில்

வெந்து
ரொட்டியாகுகின்றேன்

வாய் உள்ள கூதல்
பிட்டுத் தின்கிறது
எனக்குளே இருக்கும்
கொச்சிக்காயினை
எடுத்து வீசியதாய்
நீ
பக்கத்தில் கிடக்கின்றாய்

கூதலுக்கு கொச்சிக்காய் உறைக்கும்
வாழ்க்கைப் படாத சின்னப்பெண்
அதில் அனுபவம் அற்றது

எங்களுக்கு
கடித்துக் கடித்துப்
பழகிய ஒரு காய்
கொச்சிக்காய்
வாய் திமிர்த்துப்போனது
கூதல் வாழ்க்கைப்பட
உறைப்புகள் பழகும்

எப்போது கூதல்
குடும்பமாய் இனி வரும்

இந்தப் பெண்
சுட்டுக் கொடுக்கும் ரொட்டியை
கொச்சிக்காய் பிதுக்கி எறியாமல்
ரசம் ரசம் என்று உண்டுவிட்டு
இருவரென்றால்
உறைப்பும் ருசி என்றபடி கை கழுகும்

சொல்போல வாழ்வது

நானும் ஓர் எழுத்து
என்னை
வாலோடு
தலையோடு
காலோடு
உறுப்பமைய எழுதி
உன்னையும் ஓர் எழுத்தாய்
சமைத்து
நம்மை இணைத்து
ஒரு சொல்லாக்கியது யார்
நமக்குத் தெரியாமல் நம்மை வாசித்து
இன்பமுறுவோன் யார்

நாம் சேர்ந்திருக்கும் சொல்லில்
அர்த்தம் இருக்கிறது
பொழுது விடிவதைப்போல்
பொழுது மறைவதைப்போல்

நான் விடியும்போது
நீயும் விடிகிறாய்
நிலா பார்க்க
நான் மறையும்போது
நீயும் மறைகிறாய்

நாம் கடதாசியில் எழுதாத எழுத்துகள்
காலத்தில் எழுதியவை
எந்தப் பேனையால்
எவன் எழுதியது
இது புதிர்

நாம் துடிப்பான ஒரு சொல்லாய்
இன்னும் இருப்பதில்
அவனுக்குப் பங்குண்டு

ஆக அனைவரும் நம்மை
வாசிக்கிறார்கள்
ஒரு சொல்
வீதியால் போவதைப்போல்
நாம் வீதியால் போகையில்
பார்க்கிறார்கள்

தாங்கள் எழுதுகின்ற கடிதங்களில்
பொருத்தமான இடங்களில்
நம்மையும் எழுதி
அழகாக்கிக் கொள்கிறார்கள்

ஒரு சொல்போல வாழ்வது
எவ்வளவு சுகம்
பூக்களைத் தெறித்தமாதிரி

தாமரைப்பூ ஊத்தையானால்

கல்லில் நார் உரிக்கிறேன்
களவெட்டியில் கைசேதப் பட்டுவிடக்கூடாது
கவனமாக இருக்கிறேன்
என் கருங்கல்லைக் கரைத்துக் கரைத்து
பச்சைத் தண்ணீராக ஓடவிட
படாதபாடு படுகிறேன்

நடந்தால் என் பாதங்கள் பதிந்த இடத்தால்
நீர் கசிந்து
புல் முளைக்க
என்னை நான் முடிந்து கட்டி
நேர்ச்சை வைத்திருக்கிறேன்

நேர்ச்சை பலிக்கிறது
அதனால் முளைத்த ஒரு புல்தான்
நீயும்
நான் நாட்டிய புல்லை
நானே மொய்த்து மொய்த்துத் திரிவதைப்போல
உன்னை மொய்த்து மொய்த்தே திரிகிறேன்

உன் பிரச்சனை என்ன
காலையில் உடைந்த பீங்கானே
எந்த யானை ஏறி மிதித்து
கசங்கினாய்

என் வாய்க்குள் இருந்து எந்த மிருகத்தையும்
அவிழ்த்துவிடவில்லையே

ஒரு காலத்தில் காடுபற்றிக் கிடந்து
கால்நடைகள் வளர்த்தவன்தான்
என்னையே நான் கொத்திப் புரட்டி
இனிய தானியங்கள் உண்டாகும்
சேனையாகினேன்

பாம்புப் புற்றுகளை அழித்துவிட்டேன்
படமெடுத்தாடும்
எந்தப் பாம்புமில்லை

எப்போதும் மழை பொசிந்து
தென்றலே வீசிக்கொண்டிருக்கிறது
நீ எந்த
கோடையில் சுடுபட்டாய்

முகம் வாடி பச்சை இழந்து காய்ந்து
வைக்கோலாய் தெரிகிறது
யார் மாடு சாய்க்க
உன்னை இப்படிக் குவித்தார்

விடிந்து
நாலு முழம் வந்து
சூரியன் தலையில் நிற்கிறது
நமது தலைகளைக் கூடாக்கி
தனக்கு நிழல் தேடி
இன்னும் நீ முகம் கழுகவில்லை
தாமரைப்பூ ஊத்தையானால் குளமே கறுக்குமே

தேநீருக்குள் போட தட்டிவைத்த இஞ்சியைப்போல்
தொட்டால் பிண்டு வருகின்றாய்
நான் தொட்டு எழுப்ப
கையோடு

நீளம்

இன்றிரவு தலைநகர் செல்கிறேன்
புகையிரதம் எனக்கொரு தொட்டில்
அது என்னை தனக்குள் வைத்து ஆட்டும்

அதன் பாட்டில் நான் தூங்குவேன்
நிலையங்களில்
செம்பும் செம்பும் மோதுதல்போன்று
எழுப்பப்படும் ஒலிகளால்
நான் விழித்தால்
படு படு குழந்தை விழிக்கக்கூடாது
விடிய நேரமிருக்கிறது என்று என்னை
புகைவண்டி தலை தடவும்

தாய்
அதற்குப் பிறகு
தாரம்
தாரத்திற்கு அடுத்ததாய்
புகைவண்டி
இது தாரத்திற்கும் தெரியும்

தலைநகரில் இறங்கும்போது
அது விடுகின்ற பெருமூச்சால்
இந்தச் சின்னக் குழந்தை
சின்ன விரல் கடித்து
சில நெடிகள்
அதன் நீளத்தைக் கவனிக்கும்

நொண்டி மாப்பிள்ளை

சின்ன விரலை நசித்தால்
ஏறி
விட்டதும் இறங்கும்
சிவப்பாக இல்லையா
வாழ்க்கையின் சந்தோஷங்கள்

நொடிக்குள் புரள்வது
நாம் இங்கு
நொண்டி எறிந்த பொன்னாங்கண்ணிகள்

எத்தனை சந்தோஷங்கள்
கிழிந்து தொங்குகின்றன
வாழ்க்கையின் கூரையில்
அதில்
காலம் நின்று
தீன்வைத்துத் தின்கிறது

துக்கம்
பக்கத்து வீட்டுக்காரன்
கூப்பிடாமலே வருவான்
அவனது குடை
நமது வீட்டில்தான்
கொளுகியிருக்கிறது

மழைக்கும் அதை எடுத்து பிடிக்க வருவான்
கோடைக்கும் அதை உதறி விரிக்க எத்தனிப்பான்

சந்தோஷம் எப்போதும் தூரத்தில் இருக்கிறது
கூட்டிவந்து இருத்தினால்
இருந்த கதிரையில் சூடு எழுவதற்குள்
ஓடிவிடும்

இவற்றை சந்தோஷம் இழந்தவனின் குறிப்பாக எழுதிவிட்டு
வீதியில் கிளம்பும் புழுதியைப்போல
அடிக்கின்ற காற்றுக்குப் பறக்கிறேன்

நொண்டி மாப்பிள்ளை என்ற சந்தோஷம்
இனி எப்போது மாங்கொட்டை ஒத்தி விளையாடும்

தும்பிக்கை

மழைக்குள் வந்த காற்று
போருக்குள் வந்த யானை

மிருகமே தும்பிக்கையை நீட்டி நீட்டி
ஊரை அடித்துத் தும்பெடுக்கிறாயே
கயிறு திரிக்கவா
எந்தக் கொடிக்குப் பந்தலிட

என்றும் எழுதலாம்

எந்தக் காட்டில் இருந்து வந்தது
மிருகம்
ஊரில் சூடு மிதித்து
விளைச்சல் குவிக்க

என்றும் எழுதலாம்

இப்படி எழுதினால்

வைக்கோலைத் தட்டுவதாக
மரங்களைத் தட்டிற்று
உதிர்ந்த நெல் மணிகளாக
மழையே உருண்டது

எனக்கும் ஒரு கை மழையை
அள்ளிப்போட்டது
களவெட்டிப் பிச்சையென்று

யானையின் பார்வையில்
நானொரு பிச்சைக்காரன்

நல்லவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் உலகத்தை விளங்கியோர்
பெருமைக்காரன் பார்வையில்
ஏளனம்தான்
அவர்கள் ஏந்தியிருக்கின்ற நிறை பாத்திரத்தைப்
பார்க்காமல்

என்றெல்லாம் எனது கை நீளும்
இந்த யானையின் தும்பிக்கைபோல
எனக்கும் தும்பிக்கை எழுத்து
யானையே உன் மழை நெல்லை வைத்துக்கொள்

நான் பணக்காரன்
புல் இல்லை
பெரிய புளியங்கொப்பில் கை போட்டுத் தொங்கி
இழுத்துவிடும் முச்சால் விவசாயம் செய்கிறவன்

வயல் இல்லை எனக்கு
நானே வயல்
என் “வக்கடையின்” தண்ணி
சுத்தம்
என்னில் குந்தி எட்டிப்பார்க்கும் மனம்தான்
எனக்கு வயற்கோழி

தும்மல்

தங்கமே

இந்த வெயிலுக்குள் போகாதே
உன் கால் எரிந்து இடுப்புவரை தாண்டினால்
நான் வாங்கித் தந்திருக்கும் பாவாடையை
எப்படிப் போடுவது
அதிலிருக்கும் பூக்கள் கூட
இந்த வெயிலுக்குக் கருகி
உதிர உதிர தண்ணீரில் நனைத்து
ஒட்டிவைக்கிறேன்
உன்னில் இருக்கின்ற எனது பிரியத்தினால்
நாம் இருந்து
மாலைப்பொழுதுகளில்
ஆடுகின்ற ஊஞ்சலும்
இந்த வெயிலால்
அதன் இருக்கை வெடித்து
நாம் இருந்தால் விழுவோம்
என்ற நிலைக்கு
ஆகிக் கிடக்கிறது

ஊஞ்சல் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாமரம்
எனக்கும் ஒரு குடை வேண்டும்
எனக்கும் ஒரு குடை வேண்டும்
என்பதைப்போல்
தன்னில் வந்து ஒட்டுகின்ற குயிலிடம்
கேட்கிறதா

ஒரு குயில்
ஓடுது வருகிது
மாமரத்தைப் பார்த்து
அழுது
விக்கி
என் வீட்டுள் குடை
சாத்தியிருக்கும் பக்கம் வந்து
பார்த்துவிட்டுப் பறக்கிறது

பாவம் மாமரம்
அதற்கு
என் குடை விரித்தால் போதுமா

இது சின்னக் குடை
நானும் என் எறும்பும்
ஒரு தேவைக்கு
உப்பு வாங்க
புளி வாங்க
எடுத்துக்கொண்டு போவது

இந்தக் குயில் வந்தால் சிலநேரம்
சேர்த்துப் போவோம்
அதன் சிறகு எரியாமல்

பூத்திருக்கும்
மாமரத்துக்கு ஆகாதே
கண்மணியே
என் மாமரமே
தலை பெருத்தால் ஆபத்து
இந்த நெருப்புக்குப் பிடிக்க
உனக்கு எங்கே குடைக்கு நான் போவது
ஓர் ஊருக்குக் குடை பிடித்தால்
வள்ளல்தான்
நானும் இந்தக் குயில்போல
சிறு தும்மல்

மயங்கி

இந்த விருட்சத்தின்
கனிகளின் நறுமணத்தில் மயங்கி
அதனையே வலம்வரும் பறவைகளுள்
நானும் ஒருவன்

இவருக்குள் பிரவாகிக்கும்
கவியூற்று
வற்றாத நதிபோல அதிசயமானதும்,
அற்புதமானதும் தான்
இதில் யாரேனும் குறை கண்டால்
அவர்களின் ரசனையில்தான்
சந்தேகம் கொள்வேன் நான்

உண்மையில்
சோலைக்கிளியவர்களின்
கவிதை வாசகனாக இருப்பதற்கும்
ஒரு தகுதிவேண்டும்

எஸ். நளீம்

ISBN: 978-955-38330-1-3

9 789553 833013

cover Design : nawas sawfi
cover art : s.naleem